

**PRE NAŠÍCH BIRMOVANCOV
VYDAL SPOLOK SV. VOJTECHA.**

MILOŠŤ DUCHA SVÄTÉHO

LIST K BIRMOVANCOM

Napísal:

PRELÁT J. MÖRZINGER

S obrazmi

FRANTIŠKA ZIMMERMANNNA

Poslovenčil:

L. J.

VYDAL SPOLOK SV. VOJTĚCHA

TRNAVA 1933

Nihil obstat.

Nr. 11751/932.

Dr. Joseph Szombath
ensor.

Imprimi potest.

Tyrnaviae, die 28. Januarii 1933.

Dr. Paulus Jantausch,
Eppus, administrator apostolicus.

Drahé dieťa!

Keď si uvidelo na titulnom obraze tie pobožné detské tváre a nad nimi aj príčinu ich veľkej pobožnosti, Ducha Svätého, v podobe ohnivých jazykov, zaiste ťa nadišla myšlienka: „Toto bude asi pekná knižočka, keď už prvý obraz je tak krásny!“ Máš pravdu, drahé dieťa, toto je veľmi pekná a dobrá knižočka, lebo ona celá povstala z lásky k tebe.

Z lásky k tebe ju napísal pôvodca; z lásky k tebe nakreslil do nej milé obrázky maliar; z lásky k tebe preložil ju do slovenčiny prekladateľ; z lásky k tebe ju tak pekne vypravil vydavateľ. Každá čiarka, každé slovo tejto knihy je dôkazom veľkej lásky, ktorú citíme voči tebe. Ale ako by sme ťa aj nemali milovať?!

My všetci milujeme Pána Boha ako svojho nebeského Otca. Ale ty, drahé dieťa, si dieťaťom tohoto nebeského Otecka. Teda, pretože milujeme Pána Boha, musíme milovať aj jeho deti, aj teba.

Alè si opravdu dieťaťom Božím? Veru, hej! Stalo si sa ním pri svätom krste. Aj tebe povedal vtedy nebeský Otec ako Pánu Ježišovi: „Ty si môj milý syn, v tebe mám záľúbenie!“ Svätým krstom očistil Pán Boh tvoju dušu od dedičného hriechu, nalial do nej posväcujúcu milosť a všelijaké iné milosti. Stalo si sa milým dieťaťom Božím. Od toho času sa díval na teba Pán Boh s veľkou záľubou. A od toho času ťa máme aj my všetci veľmi-veľmi radi.

Ako dieťa Božie si malo robiť svojmu nebeskému Otcovi vždy len radosť. Ale, pravda, si ho často aj zarmútilo. Pán Boh sa preto na teba ani veľmi nenahneval; vie, že si bolo ešte malé

dieťa a ani si nevedelo celkom, čo robíš. Tvoji dobrí rodičia ťa napomínali k dobrému a chránili ťa pred príležitosťami k zlému. Dosiaľ ťa nechal na pokoji aj diabol, lebo si myslel, to nestojí za to sviesť ťa k hriechu. Ale teraz sa to všetko zmení.

Rozum sa ti už celkom otvoril, takže mohlo by si Pána Boha už aj ťažkým hriechom obraziť, mohlo by si ho veľmi zarmútiť. Diabol to vie, preto ťa bude odteraz často pokúšať a k hriechu svádzať. Zlí kamaráti ťa budú tiež nahovárať na všeličo zlého. Rodičia už ťa nebudú môcť tak chrániť, lebo nebudú vždy a všade pri tebe.

Dosiaľ si bolo v bezpečnosti, teraz budeš v stálom nebezpečenstve; doteraz si bolo v pokoji, teraz ideš do boja. Dosiaľ ti postačily milosti svätého krstu — teraz ti chce dať Pán Boh nové milosti, chce ťa utužiť, posilniť do tohoto boja — vo sviatosti b i r m o - v a n i a.

Drahé dieťa! Nebeský Otec chce, aby si bolo aj naďalej jeho milým dieťaťom. Vidi však všetky tie nebezpečenstvá a priepasti, ktoré číhajú na tvoju dušu. Chcel by svoje milé dieťa zachrániť. Preto ti dáva veľmi múdreho a mocného ochrancu, aby ťa viedol istou rukou na nebezpečných cestách a ochránil aj pred najsilnejším zbojníkom, ktorý by ťa chcel olúpiť o dušu. A týmto múdрым a mocným ochrancom ti bude sám — D u c h S v ä t ý.

Dieťa! Nebeský Otec ťa tak veľmi miluje, že ti dáva Ducha Svätého za ochrancu! Vieš to pochopiť?!

Aj my ťa máme veľmi radi a práve preto ťa chceme dobre pripraviť na príchod tvojho ochrancu. Lebo to nie je jedno, ako ho privítaš. Kto ho veľmi očakáva, kto veľmi túži po ňom, toho potom aj on bude lepšie chrániť cez celý život. Kto sa o neho a o jeho sviatosť ani nestará, ten, veru, ani nemôže

očakávať, aby mu bol potom stále na pomoci.

Chceme, drahé dieťa, aby si už teraz poznalo svojho budúceho ochranu, aby si ho už teraz milovalo a túžobne ho očakávalo a volalo. Keď to spraviš, vtedy ťa bude aj on vždy a všade chrániť pred každým smrteľným hriechom.

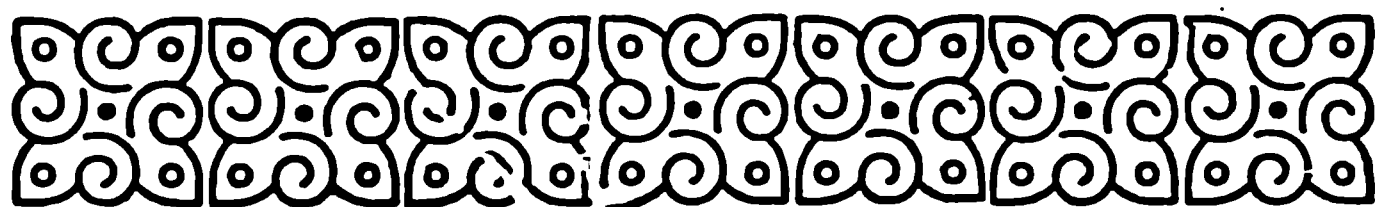
Nemecké deti vycítily tú veľkú lásku, ktorou sa táto knižočka pripravovala pre nich a preto ju majú aj rady. Tak ju majú rady, že si ju kúpi každé dieťa, ktoré sa pripravuje k sviatosti birmovania. Doteraz sa jej minulo už štvrt miliona kusov.

Drahé slovenské dieťa! Prijmi aj ty s láskou túto knižočku! Čítaj ju pozorne, — môžeš aj viac razy, — volaj často Ducha Svätého, aby už prišiel k tebe čím skorej a ťa chránil. Po takejto príprave budeš aj ty tak blažené ako deti na titulnom obrázku. Pripravuj sa tak pobožne, aby si mohol každý

myslieť o tebe v deň birmovky: „Toto dieťa je opravdu chrámom Ducha Svätého.“ O to sa už potom Duch Svätý postará, aby si ostalo jeho chrámom cez celý život.

Trnava, 1933.

Prekladateľ

Slabá predtucha sa mení v blaženú istotu

Drahé dieťa! Teda už aj pre teba nastal rok, v ktorom pristúpiš k sviatosti birmovania. Zaiste len tak trošku tušíš, aké sväté veci ťa očakávajú v deň birmovky. Túto slabú predtuchu chcem premeniť v tebe týmto listom v blaženú istotu. Veru, nie je to ľahká úloha. A preto som prosil v modlitbe veľkého Ducha, prv než som sa dal do písania, aby som mohol dobre pripraviť tvoju dušičku a tvoje srdce pre nastávajúce sväté veci. Ale by som bol veľmi rád, keby si sa aj ty pomodlil(a) k tomu veľkému Duchu, prv než by si pokračoval(a) v čítaní. Azda sa ma

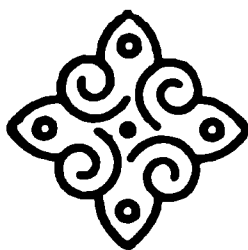
chceš spýtať: „Ktože je ten veľký Duch?“ A ja ti odpovedám: To je Duch Svätý, to je Boh, to je tretia božská osoba. K tomuto Duchu si sa modlil(a) už mnoho tisíc ráz. Kedykoľvek si sa prežehnával(a) a pri tom si pobožne povedal(a) slová: „V mene Otca i Syna i Ducha Svätého“, shováral(a) si sa s veľkým Duchom. A keby som sa ťa teraz spýtal: „Miluješ tohoto veľkého Ducha?“, odpovedal(a) by si azda: „Veru, neviem, keď mi je neznámy.“ Povedal(a) si to úprimne. Videl som však na твоjich očiach, že mi chceš povedať: „Boha Otca, ktorý stvoril všetko krásne, kvety, zvieratá, hviezdy, celú krásnu prírodu, toho milujem. Ale o Duchu Svätom viem tak málo, neviem, prečo by som ho mal(a) milovať tak ako Boha Otca a Syna.“ Tvoja odpoveď je opäť úprimná. Teraz ti dám druhú otázku: „Chcel(a) by si vedieť, kto je Duch Svätý a prečo by si ho mal(a) veľmi milovať a ctíť?“ Od-

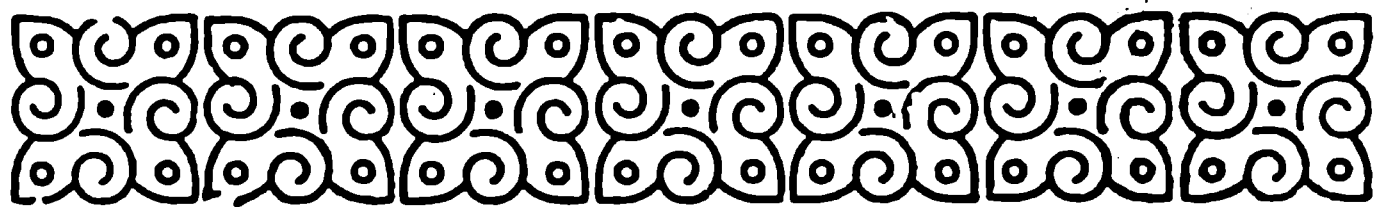
povedáš mi: „Hej, milerád(a).“ Dobre. Tak ti napíšem teraz list, ktorý ti rozum osvieti a pripraví ťa na veľkú, svätú sviatosť, na sviatosť birmovania, v ktorej sostúpi na teba Duch Svätý.

Ostaňme hneď pri slove „b i r m o - v a n i e.“ Toto slovo pochádza z latinského slovesa *firmare* = posilniť. Birmovanie znamená teda posilnenie. Pri birmovke sa staneš silným (ou). A tušíš, čomu má slúžiť táto sila? Niečomu svätému. Hej, niečomu svätému, lebo však birmovanie je tiež dačo svätého, je sviatosť. Pravda, teraz už trochu prechádza aj svätá bázeň tvojou dušou. Pristúpiš k s v i a t o s t i, k jednej zo siedmich sviatostí. Už sa azda zjavuje pred tvojou dušou ten deň, v ktorý prijmeš túto sviatosť, deň birmovky, ako svätý, významný deň.

Svätý božský Duchu! Ďakujem ti, že si už vliel do srdc mojich čitateľov

a čitateľiek svätú vážnosť. Zaiste už aj tieto slová si mi vnuknul ty. Poved
moje pero aj naďalej!

Birmuje ľa nástupca apořtolov

Birmovanie musí byť niečo ozaj veľkého, lebo však vysoko postavený kňaz, ktorý sa nazýva biskupom, priamy nástupca svätých apořtolov ľa bude birmovať. Svätý Otec by mal síce právo na to, aby dal moc udeľovať sviatosť birmovania aj jednoduchému kňazovi, ale to robí len veľmi zriedka. Obyčajne smie birmovať len biskup. Slovo „biskup“ pochádza z gréckeho slova a označuje človeka, ktorý na niečo dozerá. Biskup je teda dozorcom alebo predstaveným v Cirkvi.

Pred tebou stojí ctihodná a veľkú

úctu vyžadujúca postava biskupa. Na hlave má mitru, ktorá sa nazýva aj infulou. V ruke drží pastiersku palicu. Na prsiach mu visí kríž, na pravej ruke má prsteň. Pozoruj trochu, vysvetlím ti, čo to všetko znamená.

M i t r a (infula) je pokrývkou biskupskej hlavy. (Aj preláti v kláštoroch a tak zvaní infulovaní preláti môžu nosiť mitru.) Delí sa na dva trojuholné, látkou spojené, uzavreté štíty; so zadného štíta visia dve pásky. Mitra je odznakom biskupského učiteľského úradu, hlavnej to úlohy biskupovej. Dva štíty upomínajú na dva Zákony, (zadný štít znázorňuje Starý Zákon, predný zasa Nový), ktoré oba musí biskup dobre poznať a ich oproti nepriateľom viery hájiť, ako aj tie dva štíty chránia jeho hlavu. Mitra je však ešte aj odznakom vysokej kňazskej hodnosti biskupovej, ktorý je ožiarený lúčami slávy a pravdy ako aj zákonodarca Mojžiš. (Mojžišova tvár bola celá ožiarená, keď sa s Bohom shováral.) Tento krásny význam je vyjadrený v modlitbe, ktorá sa odrieka pri posviacke biskupa: „Ó Pane, vkladáme na hlavu tohoto

Biskup

2 Milosť Ducha Svätého

Tvojho biskupa a bojovníka štít sily a spasenia, aby jeho tvár bola ozdobená a jeho hlava chránená štítmí dvoch Zákonov, aby sa stal takto postrachom pre nepriateľov viery a s Tvojou milosťou aj víťazom nad nimi; Ty si premenil tvár svojho služobníka Mojžiša pri rozhovore s Tebou a ozdobil si ju rohmi svojej slávy a pravdy; Ty si dal vložiť kňazskú čiapku aj na hlavu svojho veľkňaza Árona.“

Biskupská palica pripomína biskupovi, že má byť dobrým pastierom svojich diecezánov, to jest veriacich, ktorí žijú na území od pápeža jemu sverenom a sa nazýva diecézou alebo biskupstvom; skrívená časť palice pripomína zasa veriacim, že na spôsob dobrých ovečiek musia poslúchnuť svojho hlavného pastiera vo veciach svätej viery. Biskupská palica je odznakom ešte aj učiteľskej a vladárskej moci, ako je kráľovská palica odznakom vladárskej moci kráľa alebo cisára.

Ešte aj jednotlivé časti biskupskej palice majú svoj hlboký význam. Sohnutá časť upomína biskupa, že má všetko možné podniknúť, aby si získal svojich diecezánov, aby si ich akosi pritiahol; preto drží biskup

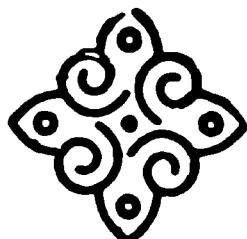
palicu vždy tak, aby bola sohnutá časť obrátená k veriacim. Žŕď biskupskej palice, ktorá vlastne podopiera a drží, znamená zasa, že biskup chráni a podporuje vieru a spravuje a riadi svoje stádo, hoci aj neverci nesúhlasia s jeho neohrozenosťou. Ostrý koniec palice napomína biskupa, aby svojich diecezánov nabádal stále k dobrému.

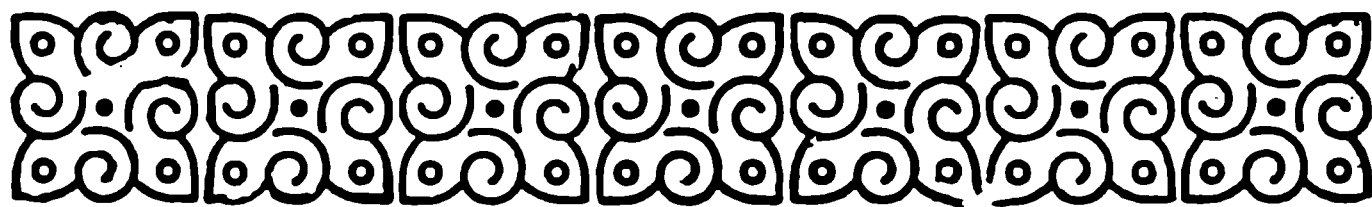
Náprsný kríž (latinsky pektorále) upomína biskupa, aby svoju vieru v ukrižovaného Spasiteľa, ktorá žije v jeho srdci, bez bázne vyznával; pozostatky svätých, ktoré sú v kríži, zasa mu vravia, že musí ozaj sväte žiť.

Biskupský prsteň (pontifikálny prsteň, pontifex = veľkňaz, teda veľkňazský prsteň), ktorý nosí biskup na štvrtom prste pravej ruky, je odznakom vernosti, ktorú musí biskup zachovať voči katolíckej Cirkvi a oproti sverenej mu diecéze, ako aj ženích má hájiť s nezlomnou vernosťou svoju nevestu. Preto dostane prsteň pri posviacke slovami: „Prijmi prsteň, odznak to vernosti, aby si bol ozdobený pravou vierou a aby si svoju nevestu, to jest svätú Cirkev, zachoval neporušenú.“ Prsteň

pripomína biskupovi aj nebeskú moc svojú lávať dary Ducha Svätého na veriacich.

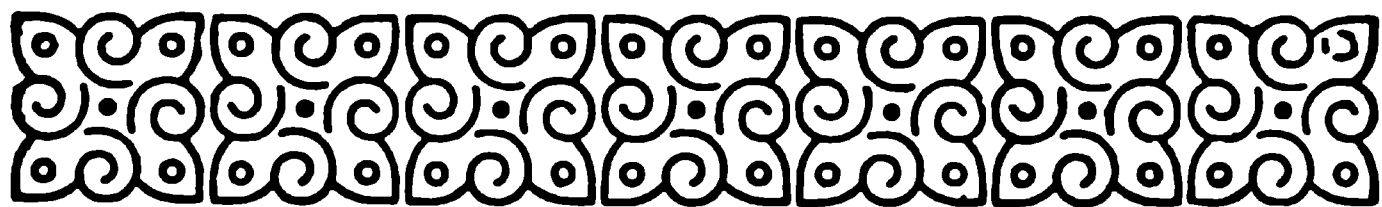
Drahé dieťa! Teraz sa už budeš dívať na biskupa zaiste s väčšou úctou, keď vieš, že tá ozdoba, ktorú nosí na sebe, má čarokrásny význam.

Len raz, ale sväte

Sviatosť birmovania sa môže platne prijať len raz za života. Ňou, ako aj krstom a posvätením kňazstva, niečo sa spúšťa do duše, čo je nezmazateľné a nevyhasiteľné. Keď niektorý birmovanec prijíma túto sviatosť nehodne, nesväte, to jest v stave smrteľného hriechu, milosti sviatosti birmovania nemôže dostať skorej, než sa skrúšene vyspovedá. Pravda, dieťa, ty nechceš spáchať svätokrádež, ty sa chceš stať svätým, chceš sa stať svätou. Pomysli si však, že už vtedy, keď kľačíš pred biskupom, máš byť svätý(á).

Musíš byť svätým

V ten deň, keď pristúpiš k sviatosti birmovania, musíš byť svätým dieťaťom. Ale to znamená, že už odteraz ti treba vyhodiť všetky hriechy, mnoho a vrúcne sa modliť, ako to robili apoštolovia pred príchodom Ducha Svätého v podobe ohnivých jazykov. Modli sa odteraz svoju rannú modlitbu veľmi pobožne! Choď, kedykoľvek len môžeš, aspoň na chvíľku do kostola! Zúčastni sa, keď je to možné, každý deň svätej omše, a keď nemôžeš ísť v skutočnosti, buď tam aspoň v mysli! Pristupuj usilovne k svätému prijímaniu! Modli sa k Nebeskej Matičke, aby ti pomohla sväte prijať sviatosť birmovania! Nech ti je teraz milou vecou mo-

dliť sa tajomstvo svätého ruženca:
 „Ktorý nám Ducha Svätého zoslal.“
 Radím ti, aby si sa zvlášť vrúcne po-
 modlil(a) každý deň až do birmovky
 krásnu modlitbu: „Veni Sancte Spiri-
 tus, **Duchu Svätý, príď z neba.**“ Zneje
 takto:

*Duchu Svätý, príď z neba,
 a vydať ráč zo seba
 žiaru svetla Svojeho!
 Príď, Otče zúbožených,
 darca darov sľúbených,
 svetlo srdca nášeho!*

*Tešiteľ najhlavenejší,
 duše Host najmilejší,
 presladké občerstvenie!
 V práci si poľahčenie,
 v horku si ovlaženie,
 v plači si potešenie.*

*Svetlo plné blahosti,
 naplň srdca vnútrosti
 ľudu Tebe verného!*

*Bez Tvej svätej mocnosti
je človek v ničomnosti;
nie je v ňom nič dobrého.*

*Očisť, čo poškvvrnené,
zvlaž, čo je vysušené,
uzdrav, čo je ranené!
Zohni, čo je ztužené,
zohrej, čo je študené,
naprav, čo je zblúdené!*

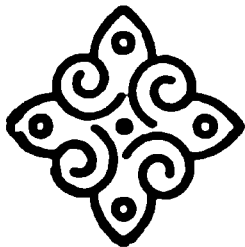
*Daj všem, vieru majúcim
a v Teba dúfajúcim,
dar sedmorých milostí!
Odplatu udeľ ctnosti,
slávu po tej časnosti,
a nebeské radosti! -*

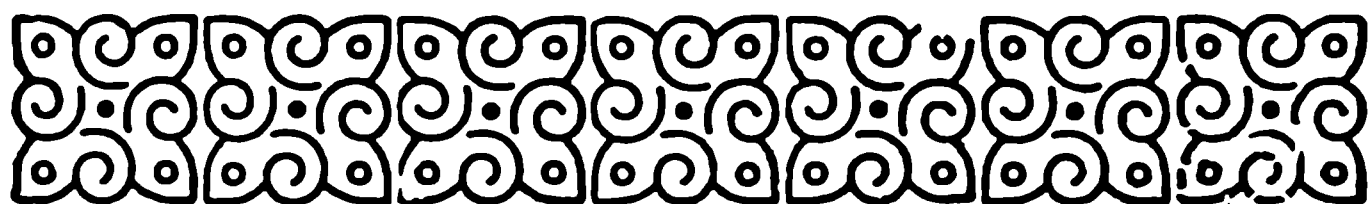
Pravda, niektoré slová tejto požehnanej modlitby neporozumieš. Ale možno, že neskoršie sa ti potom objaví nejaké svetielko, azda ti zablysne da-
~~jaké ohnivé~~ znamenie. On dáva duši svetlo. Nazýva sa Otcom zúbožených.

Chudobné deti sú jeho miláčkami. Keď si zarmútený(á), on ti dáva útechu, keď ako hosť navštíví tvoju dušu. Keď horí vášeň v tvojom srdci, on ti srdce schladí. Čo len čistého a svätého je tu na zemi, všetko pochádza od neho. Keď je duša hriechami zašpinená, on ju môže umyť. Keď je sucho v tvojej duši, lebo nenachádzaš radosti v modlitbe a posvätení seba, on ti vleje do nej vodu požehnania. Keď ti hriech poranil srdce a urobil ho chorým, on ho môže uzdraviť. Keď sa ti srdce vzpie-
ra oproti svätým prikázaniam Boha a Cirkvi, on zlomí ľahko jeho vzdorovitosť. Keď je tvoje srdce studené voči Pánu Bohu, on ti ho vie zohriať. Keď budeš žiť sväte, on ti dá za to sladkú odmenu tu na zemi a potom aj vo večnosti.

Vidíš, aký bohatý poklad nebeského striebra, zlata a drahokameňov je ukrytý v tejto krátkej modlitbe! Keď sa ju budeš denne modliť, vykonaj pri

tom vždy aj trochu baníckej práce. Rozmýšľaj častejšie nad tým, čo znamenajú jednotlivé slová modlitby. Vykopávajú z tejto modlitby duševné striebro, zlato a duševné drahé kame-
ne. Milý môj birmovanče! Milá moja birmovanka! Sláva duševným baní-
kom!

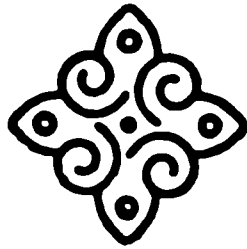

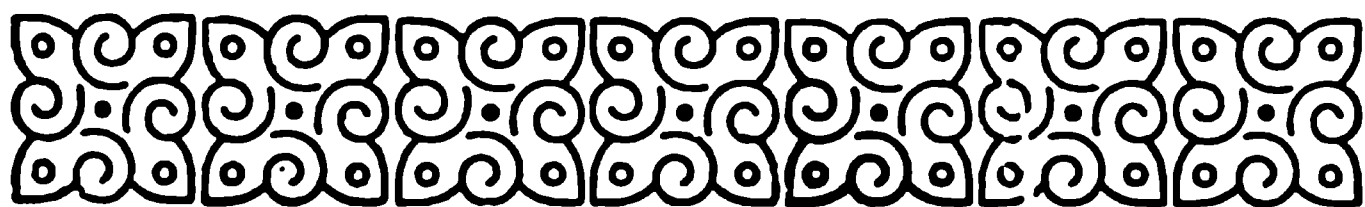
Biskup prichádza

Počul(a) si už niečo o milom reichenau-skom ostrovku? Dľa povesti bol voľa-kedy tento ostrovček škodlivým hmyzom plným, divokým ostrovom. V roku 724 na-vštívil ho svätý misionár Pirmin. Keď vkročil na ostrov, na tom mieste, kde sa jeho biskupská palica dotkla zeme, vyrazil podivuhodným spôsobom prameň. Ošklivé zvieratá však, hadi, jedovatý hmyz, ropu-chy ušly a preplávaly cez jazero. Vraj tri celé dni a noci trval ich útek.

Keď biskup, nástupca to apoštolov, prichádza do voľaktorej obce, hneď tam vznikne zázračný prameň po-žehnaní a milosti. Neverecký, ne-mravný duch času, ktorý sa podobá ošklivému hmyzu, musí ustúpiť vyššie-

mu duchu, Duchu Svätému, ktorého
biskup vyprosuje na obec, udeľujúc
svoje požehnanie.

Biskup sa modlí

Zavediem ťa teraz trochu do budúcnosti. Svitnul deň Pána, deň svätej birmovky. S požehnaním svojich milých rodičov a starých rodičov sprevádzaný(á), dobrou svätou spoveďou, deň predtým vykonanou, od všetkých svojich hriechov očistený(á), kráčaš do chrámu, kde ťa už očakáva biskup a tretia božská osoba, Duch Svätý.

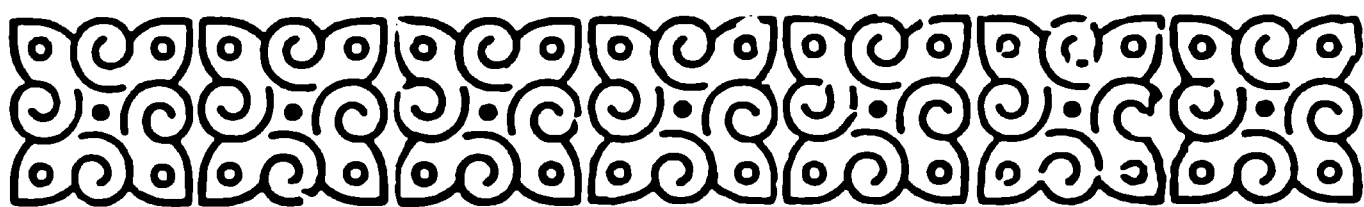
Biskup si myje ruky. Tým ti ukazuje: Teraz nasleduje niečo svätého, preto čistými rukami musím vykonať sväté obrady. Chce povedať tým každému birmovancovi: Dieťa, tvoje srdce musí byť čisté, keď chceš pristúpiť k tejto sviatosti!

Medzitým sa biskup oblieka do svätého rúcha. Potom vstane s biskupského trónu, — mitru mu už medzitým sňali — a sa modlí, vystrúc svoje ruky nad birmovancami:

Nech sostúpi Duch Svätý na vás a do vás a moc Najvyššieho nech ochráni vás od hriechov.

Kňazi na to odpovedajú: **Amen.**
(Nech je tomu tak.)

Toto sú prvé slová biskupa, nie je ich veľa, ale sú tým významnejšie. Duch Svätý nech sostúpi na vás! To najkrajšie, najsvätejšie a to najpožehnannejšie, čo len jestvuje, Ducha Svätého vyprosuje biskup pre birmovancov. A teraz ti budem, dieťa moje, rozprávať o tomto prekrásnom, presvätom a požehnanie prinášajúcom Duchu Svätom.

Duch Svätý

Ako Boh Otec a Boh Syn, tak je aj Duch Svätý pravý, večný Boh. Pomyšli si, dieťa moje, večný Boh príde k tebe, malému červíčkovi.

Sväté Písmo Starého Zákona sa začína slovami: „Na počiatku stvoril Boh nebo a zem. Zem však bola pustá a prázdna, a tma bola nad priepastou.“ A potom nasleduje: „**A Duch Boží vznášal sa nad vodami.**“ Pôsobením Ducha Svätého nastal vo svete podivuhodný poriadok a krása. Toto bolo jeho prvé požehnané dielo.

Boh stvoril potom ľudí a vyvolil si národ, z ktorého mal pochádzať túžobne očakávaný Spasiteľ sveta. Aby ľudia nikdy nezabudli, že má prísť

niekto, kto odstráni veľké, hriechom Adama a Evy zapríčinené nešťastie, Duch Svätý stále posielal svätých mužov, **prorokov**, ktorí predpovedali príchod Spasiteľa. Jeden z nich, prorok Izaiáš, predpovedal ešte aj pôsobenie Ducha Svätého: „Duch dáva ustatému vládu, vyčerpaným dáva moc a silu v hojnosti. Tým, ktorí dúfajú v neho, obnovia sa sily, dostanú perute ako orli.“ Pochopil(a) si, čo chcel tým veľký prorok povedať?

Chcel povedať, že pôsobením Ducha Svätého sa stane niečo celkom podivuhodného. Bojazliví ľudia povstanú ako orli, jeho posilňovaním ztratia všetku bázeň, zpoznajú lepšie Boha a tak sa stanú šťastlivými.

Túžobné volanie prorokov po Mesiášovi sa stalo vždy úpenlivejším. Konečne dobrý Boh sa smiloval nad hriešnym pokolením ľudským. Uderila hodina blaženosti. K chudobnému, nábožnému dievčatu, k **Marii** prišiel an-

Zoestovanie Panny Marie

3 Milosť Ducha Svätého

jel, jeden z najvyšších anjelov, archanjel Gabriel a priniesol jej pozdrav z neba: „Zdravas’, milosti si plná, Pán je s tebou. Požehnaná si medzi ženami.“ A potom jej oznámil radostnú novinu, že trikrát svätý Boh ju vyvolil za matku Spasiteľa sveta. To sa splní všetko podivuhodným spôsobom. „**Duch Svätý sostúpi na teba** a sila Najvyššieho zatieni ťa.“ Maria, ty nevesta Duha Svätého, buď pozdravená!

Drahé dieťa! Počujem tvoj radostný výkrik: „Milý Duchu Svätý! Odte-raz ťa už budem mať rád(a). Ty si nám dal našu nebeskú Matičku. Ty si nám dal Ježiška! Vďaka ti! Ó, teraz ťa už poznám a teším sa, že prídeš ku mne vo svätom birmovaní.“

Veni Sancte Spiritus! Príď, Duchu Svätý! Príď k svojmu dieťaťu, ktoré tak túži po tebe, ako jeleň túži po čerstvom prameni!

Skoro po tom, čo sa Maria dozvedela, že bude matkou Ježiša, odišla

Návšteva Matky Božej u Alžbety

cez hory k svojej sestrenici Alžbete, **Alžbeta bola naplnená Duchom Svätým** a zvolala veľkým hlasom: „Požehnaná si medzi ženami a požehnaný je plod života tvojho!“ Maria však, tiež Duchom Svätým osvietená, sa modlila: Zvelebuje duša moja Pána a zaplesal duch môj v Bohu, Spasiteľovi mojom. Preto že shliadol milostive na poníženu svoju dievku. Lebo, hľa, odteraz blahoslavenou ma nazývať budú všetky pokolenia.“

Prišly prvé **Vianoce**. Duch Svätý dokončil svoj zázrak: Ježiško sa narodil. V úplnej chudobe žil ako dieťa. Keď mu bolo tridsať rokov, opustil svoj domov, milé mestečko Nazaret a chodil, požehnávajúc, kázuc a zázraky činiac, po židovskej krajine. Jedného dňa prišiel aj k rieke Jordánu k Jánovi Krstiteľovi a dal sa od neho **pokrstiť**. Po krste vyšiel z vody a modlil sa na brehu. A vtedy sa stalo niečo zázračného. Nebo sa otvorilo a Duch Svätý

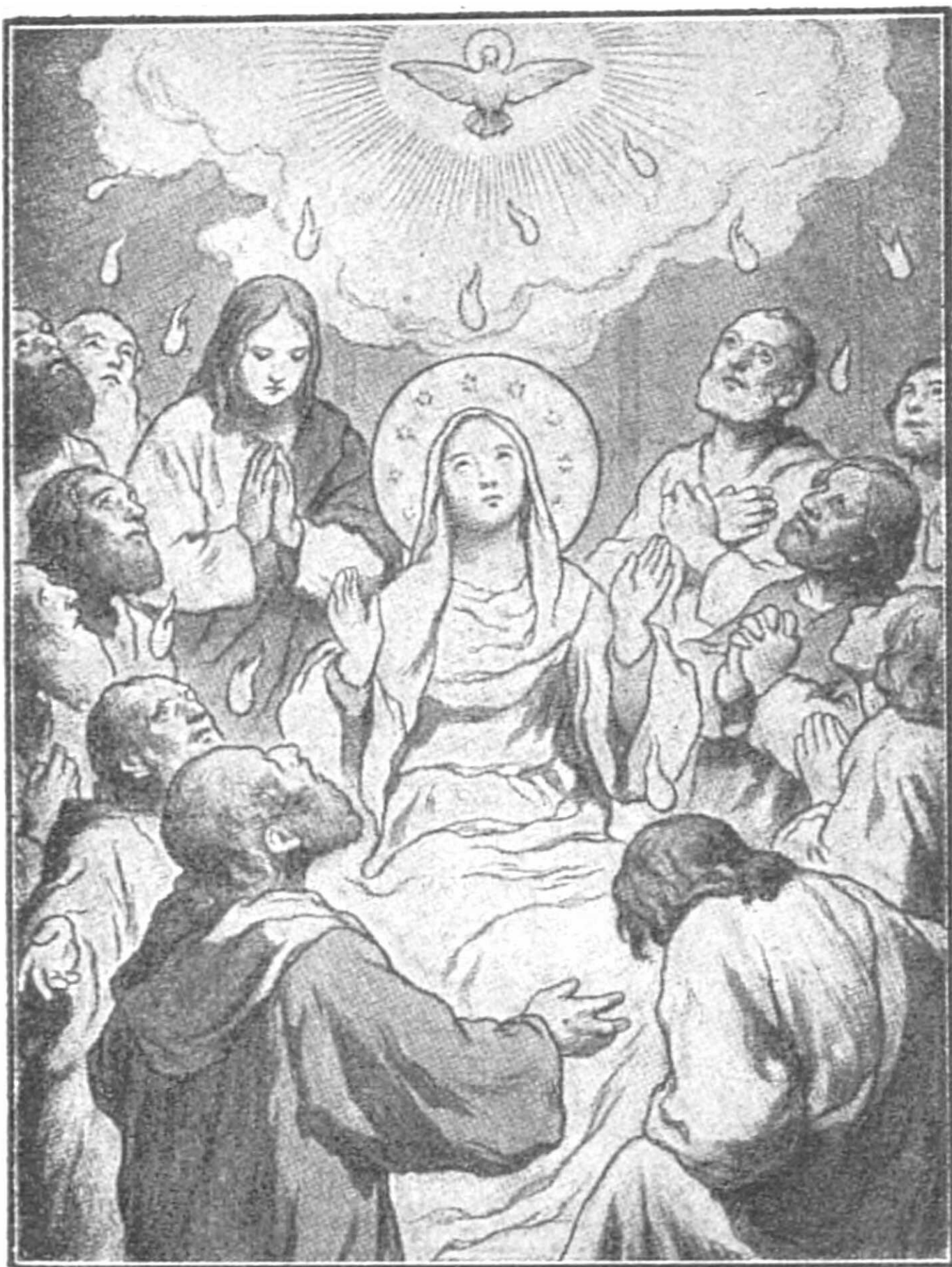

Svätý Ján pokrstí P. Ježiša

sostúpil na Ježiša **v podobe holubice**, a zaznel hlas Boha Otca z neba: „To-to je Syn môj milovaný, v ktorom mám zaľúbenie.“

Tušíš, dieťa moje, prečo sa zjavil Duch Svätý v podobe holubice? Holub je obrazom nevinnosti, lásky, tichosti a trpezlivosti. Duch Svätý chcel tým povedať: „Sostupujem na teba, o Ježišu, ty najčistejší, najlepší, najtichší, najtrpezlivejší muž!“

Prv než Ježiš začal trpieť, pred svojou smrťou predpovedal apoštolom, že Duch Svätý sostúpi na nich z neba a že ich tým poteší, osvieti a posilní. Vo **večeradle**, v svätej sieni, v ktorej Ježiš so spolupôsobením Ducha Svätého založil najsvätejšiu Sviatosť Oltárnu, svätú omšu a posvätenie kňazstva, čakali apoštolovia pri modlitbe na príchod Ducha Svätého. Zatvorili sa v sieni zo strachu pred Židmi, ktorí ukrižovali ich majstra. Strach a smútok opanoval celkom ich duše. Tváre sa im

Príchod Ducha Svätého v deň Turíc

len vtedy vyjasnily, keď sa pozreli na Matku Božiu, ktorá bola tiež v sieni a čakala spolu s nimi. Naplňovala ich oblažujúca nádej v príchod Ducha Svätého. A v **deň Turíc*** sostúpil na nich Duch Svätý v podobe plamenných jazykov. Svätý Lukáš evanjelista takto opisuje túto udalosť:

„Keď sa naplnilo päťdesiat dní, boli všetci (Matka Božia, apoštolovia, učeníci a sväté ženy) spolu na tom istom mieste. Znenadála nastal s neba hukot, akoby prichádzajúceho prudkého vetra a naplnil celý dom, kde boli shromaždení. I ukázaly sa im rozdelené jazyky, akoby oheň, a sa spustily na každého z nich. A všetci boli naplnení Duchom Svätým a začali ho-

* Cirkevné meno Turíc je Pentecoste, t. j. „päťdesiaty“ (deň) po Veľkej noci. V Starom Zákone sa svätily Turíce na pamiatku vyhlásenia prikázaní Božích na hore Sinai.

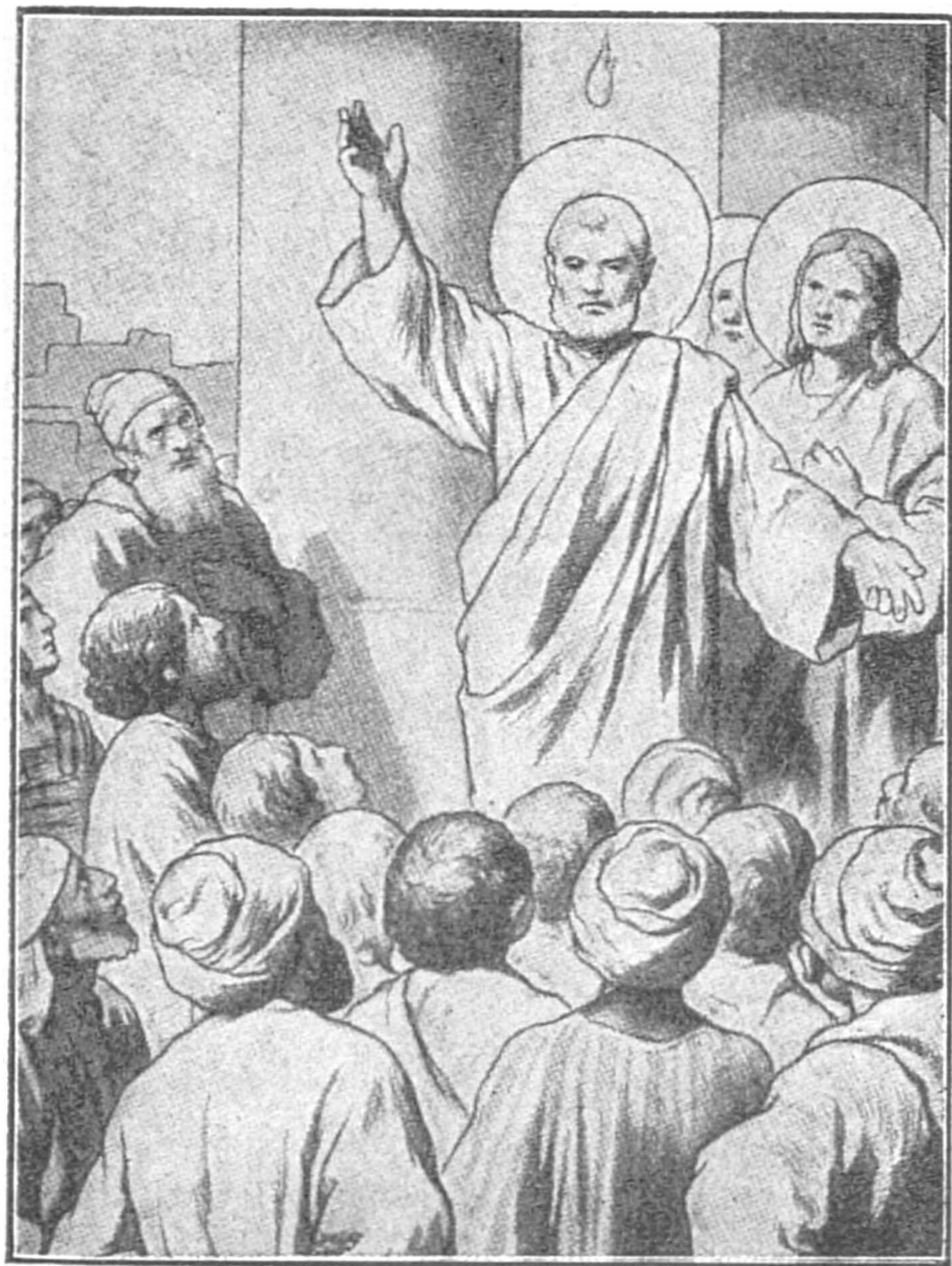
voríť rozličnými jazykmi, ako Duchu Svätý dával sa im vysloviť.“

Drahé dieťa! Bolo si už vo vysokých horách, keď bol veľký víchor? Ja som zažil taký víchor na vysočiznej hore „Panne“, vo Švajčiarsku. To je niečo hrozného, keď rozpútané elementy zúria vo voľných výšinách! Ako tichá hra flauty oproti hre na plnom organe je víchor roviny oproti víchru na vysokých horách. Nijaká ľudská sila ho nemôže skrotiť, keď letí horami zavýjajúc, hučiac a jačiac. Tresk a rachot hromu, trhnutie blesku, dunenie skál sa spojí v besnom víre so skučaním a vrešťaním vetru. Víchor prichádza, ako všetko, od Pána Boha. Boh však posiela aj víchor, ktorý hučí v dušiach. Takým bol aj turíčný víchor. Boh posiela duševné víchry, aby sa hriešnici zľakli a vstúpili do seba.

Za tohoto hukotu víchra sa objavily odrazu ohnivé znaky, akoby rozdelené jazyky, jazyku podobné, na hornej

časti rozdelené ohnivé plamienky, a v podobe týchto plamenných jazykov prišiel Duch Svätý. Oheň pre svoju čistotu, pre osvecujúcu a oteplujúcu silu a svoju neodolateľnú moc je súci znázorňovať Ducha Svätého.

Veľký nepokoj v sieni. Apoštolovia sa trasú na celom tele. Cítia niečo podobného ako príroda, keď víchor odnesie všetko, čo je nečisté a nezdravé. V ich srdciach horí svätý oheň, ktorý spálil trosky hriechov. Premenili sa až do nespoznanania. Predtým boli bojázliví a zbabelí, a teraz smelo, vierou preniknutí a oduševnene predstúpia pred ľuďmi a kážu Ježiša Ukrižovaného. Nadovšetko apoštol Peter. Stane sa aj zázrak. Apoštolovia dostávajú dar jazykov, ktorý má dosvedčovať, že sú poslami Božími. Tento jazykový zázrak ukázal, že ako hriech oddelil od seba ľudí pri stavbe veže babylonskej, tak Duch Svätý zasa spojí ľudí všetkých jazykov a všetky národy v jednej vie-

Turíčna kázeň sv. Petra

re v katolíckej cirkvi. Plamene preskočia s apoštolov aj na ľudí. 3000 Židov prisahá na túto vieru a dáva sa hneď aj pokrstiť.

To boli prvé podivuhodné Turíce mladej svätej Cirkvi. To boli **narodeniny** našej svätej Cirkvi. 1900 rokov uplynulo už od toho času a ešte dodnes pôsobí Duch Svätý zázračne vo svojej Cirkvi.

Katolícka cirkev učila vždy pravdu a neučila nikdy falošným náukam. Ešte aj dnes je jej **učenie** práve tak čisté, ako bolo na prvé Turíce. To ďakuje Cirkev Duchu Svätému.

Prúdy požehnania a milosti tečú vo svätej katolíckej cirkvi. Len si pomysli na sedem **sviatostí**. To je sedem prúdov požehnania! Po prvý raz začínajú tieť toto požehnanie zázračným spôsobom pri svätom krste; malé pohanské dieťa sa stáva anjelom. Čo robí Duch Svätý vo sviatosti birmovania, dozvieš sa z tohoto listu. Vo spove-

deľníci sa konajú zázraky Ducha Svätého: hriešnici, pred ktorými sú brány neba zatvorené, vstupujú do nej so strachom a úzkosťou, a svätí, pred ktorými sa brány neba otvorili, vychádzajú z nej. Pri oltári veje dych Ducha Svätého, ako jednúc pri poslednej večeri, najmä, keď sa slúži svätá omša. Keď je človek ťažko chorý a dostane sväté pomazanie, vtedy sa vznesie na neho Duch Svätý so svojim požehnaním a posvätením. Keď kľačí mladý muž pred jedným z biskupov, — o ktorých je povedané vo Svätom Písme, že sú povolani, aby spravovali svätú Cirkev, — aby bol posvätený na kňaza, vtedy sa Duch Svätý ubytuje v jeho srdci. A keď dvaja ľudia, ktorí sa majú radi, pristúpia k oltáru, aby prijali sviatosť manželstva, zasa len Duch Svätý im dáva veľkú milosť a nebeské požehnanie, keď majú čisté srdcia.

Kto by spočítal všetky milosti, ktoré vtekajú do srdiec nábožných kresťa-

nov pôsobením Ducha Svätého. Ľahšie by sa daly spočítať kvapky mora a zrnká piesku, kvetiny a hviezdy. Viem o mnohých deťoch z celého sveta, ktoré sú blažené, že môžu svoju svätú vieru rozširovať, predávaním náboženských časopisov, aj keď musia pri tom často znášať posmechy a hanu. To sú deti Ducha Svätého! — Viem o zomierajúcich deťoch, ktorých posledné slová boli: „Ježišu, umieram z lásky k tebe, a keby som sa ešte uzdravil(a), vtedy spravím všetko, aby si bol znovu kráľom ľudských srdiec!“ To boli deti Ducha Svätého! — A viem o deťoch, ktoré skoro mrely túžbou po Pánu Bohu a po nebi. To boli deti Ducha Svätého!

A teraz ti budem rozprávať o malej čitateľke istého nemeckého detského náboženského časopisu (Das kleine Kirchenblatt), ktorá bola tiež iste dieťaťom Ducha Svätého. 26. marca 1928 dostal som list zo Štajerska, ktorý

miesto svojej dcérušky Serafky musela napísať pani Asslová:

Milý Novinárko! Ďakujem ti srdečne za peknú obrázkovú knihu, za básničky a za zvláštne pozdravy v novinkách. Každý večer ti posielam v duchu jeden krížik a pomodlím sa s mamičkou jeden desiatok z ruženca za teba. Už som veľmi dlho chorá, ani modliť sa už sama neviem. Najhoršie mi je, keď ma kašeľ napadne. Teraz ani ručník nemôžem pliesť pre Ježiša, aby si mohol ním sotrieť pot s tváre, ako to robia ostatné deti svojimi obetami v svätom pôstnom čase. Jediné, čo môžem ešte robiť, je: všetky svoje bolesti obetovať Spasiteľovi. Prosím ťa, keď odovzdáš Ježišovi obeti ostatných detí, pomysli si aj na moje obeti. Úplne sa odovzdávam do Božej vôle. Keď sa uzdravím, usilovne budem poslúchať tvoje dobré naučenia, však mám tvoje novinky tak rada. Keby som sa už neuzdravila, tak sa budem modliť k milému Spasiteľovi za teba a za prenasledovaných kresťanov v Mexiku. Je mi ľúto, že som už nemohla získať viac predplatiteľov na naše novinky, choroba ma v tom hatila.

Ale zato mi len pošli desať kusov, však mamička ich rozdá miesto mňa. Veľmi vrúcne pozdravy ti zasiela Serafina Asslová.

Tento list musela matka napísať odopoludnia a hneď nato v noci dieťa vydýchlo svoju dušičku. Matka píše:

„Ďakujem zo srdca za všetko, čím ste chceli, Veľadôstojný Pane, mojej Serafke radosť spôsobiť. Veľmi dobre ste to s ňou mysleli, ale tej radosti sa ona už nedožila. V sobotu odopoludnia som Vám musela ešte v jej mene písať a v noci o pol jednej odišla už k svojmu milovanému Spasiteľovi. Bola dobre pripravená na túto cestu a usnula pri úplnom povedomí. Ešte ona nás všetkých tešila, povedala, že sa bude za nás všetkých modliť u milého Spasiteľa a u Matky Božej. Posledné jej slovo bolo: Mamička, neplač, tak dobre sa cítim. Celé tri roky nemohla chodiť do školy a hrať sa s deťmi, ale sa preto nikdy nežalovala. V noci, keď prišiel na ňu kašeľ, musela som vždy vstať a držať ju. Vtedy hovorievala: „Mamička, už ani len spať nemôžeš.“ Ja som jej odpovedala, že to ro-

bím milerada, len keby som takto mohla niečim uľaviť jej bolesti. „Nie“, skočila rýchlo do reči: „Z bolesti neprepustím nič, ja rada trpím, lebo tak vždy prídem o jeden stupeň vyššie do neba, a ty, mamička, tiež so mnou.“ S takou odovzdanosťou do Božej vôle aj zomrela, s akou trpela. Jedinou jej radosťou boly Vaše novinky, tie očakávala vždy túžobne. Budem sa usilovať čo najlepšie splniť jej poslednú vôľu ohľadom noviniek, budem ich dávať chudobnému dievčaťu. Na koniec odovzdávam ešte raz posledný pozdrav Serafky.“

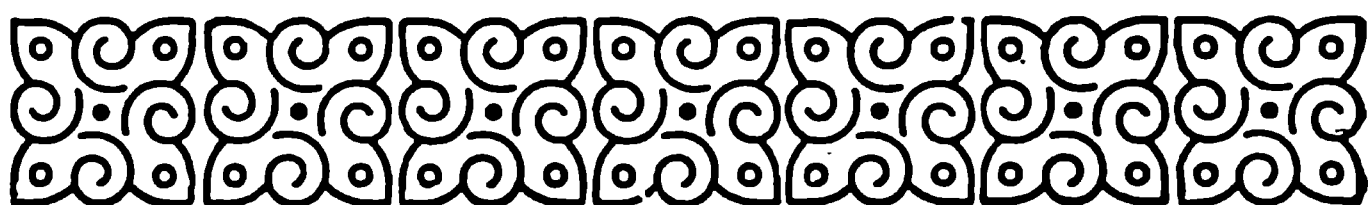
Drahé dieťa! Už sa ti vyjasnieva, kto je Duch Svätý? Azda sa už chytil jeho oheň tvojho srdca. A keď sa tento oheň dobre rozhorí a stane sa v deň birmovania turíčnym ohňom, vtedy sláva ti, dieťa moje, staneš sa účastným tak mnohého požehnania.

A teraz daj, nech horí až do dňa birmovky. Tento svätý oheň vypáli z tvojho srdca všetko hriešne a keď už bude tvoje srdce anjelsky čisté, vtedy príde do neho bývať Duch Svätý ako

do nejakého chrámu. Víťaj, svätý, sladký hosť!

Keď ťa biskup uvidí, ty čisté dieťa, poteší sa a rád podrží svoju žehnajúcu ruku nad tebou, aby zostúpil na teba Duch Svätý. Pravda, má o teba aj obavu, či ostaneš aj naďalej tak čistým(ou) a preto sa modlí: „Moc Najvyššieho nech ochráni vás od hriechov.“

Biskup vyprosuje sedem darov Ducha Svätého

V tvojej duši bude zázračná premena, keď pristúpiš ozaj sväte k sviatosti birmovania. Však to je opravdivý zázrak, keď Boh prichádza k nám. Biskup sám sa trasie, keď si pomyslí na nastávajúce sväté veci. Modlí sa k nebu spolu s kňazmi o smilovanie. Čuj len. ako sa modlí biskup s kňazmi: ~

Biskup: Pomoc naša v mene Pána.

Kňazi: Ktorý učinil nebo i zem.

Biskup: Pane, vyslyš modlitbu moju.

Kňazi: A volanie moje príd k Tebe.

Biskup : Pán s vami.

Kňazi : I s duchom твоjím.

A teraz sa dívaj na biskupa. Svoje ruky vystiera nad birmovancami a prosí pre nich sedem darov Ducha Svätého.

Biskup : Modlime sa! Všemohúci večný Bože, ktorý si ráčil týchto svojich služobníkov z vody a z Ducha Svätého znovuzrodiť (vo sviatosti krstu), a ktorý si im udelil odpustenie všetkých hriechov; vylej na nich z nebies Utešiteľa Ducha Svätého s jeho sedmorými darmi.

Kňazi : Amen.

Biskup : Ducha múdrosti a rozumu.

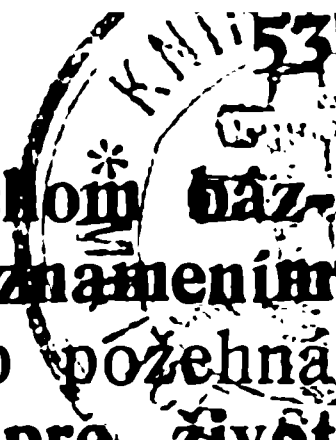
Kňazi : Amen.

Biskup : Ducha rady a sily. —

Kňazi : Amen.

Biskup : Ducha vedy a pobožnosti.

Kňazi : Amen.

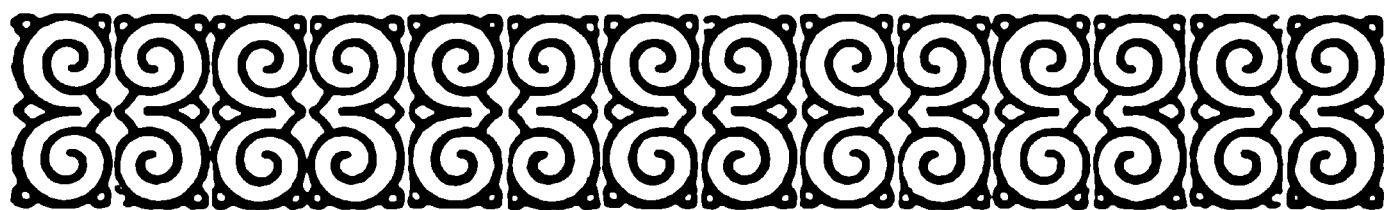

Biskup: Naplň ich duchom **báz-**
ne svojej a poznamenaj ich **znamení**
kríža Kristovho (tu biskup požehná
birmovancov znakom kríža) **pre život**
večný. Skrze tohože Pána nášho Ježi-
ša Krista, ktorý s tebou žije a kraľuje
v jednote Ducha Svätého, Boh na veky
vekov.

Kňazi: Amen.

Koľko požehnania donáša táto chvíl-
ka, čo sa biskup a kňazi modlili spo-
ločne k nebu! Táto modlitba už aj na-
šla ozvenu v nebi. Už sa približuje
chvíľa, keď zostúpi Boží hosť na mod-
liacich sa birmovancov a prinesie im
svojich sedem svätých darov: dar
múdrosti a rozumu, dar rady a sily,
dar vedy a pobožnosti a dar bázne
Božej.

Teraz ti vysvetlím, čo znamenajú
tieto dary Božie.

Sedem darov Ducha Svätého

Blahoslavené to dieťa, ktoré má od Boha milosť, že môže dostať tieto dary! Jeho duša už nebude v tme, lebo na ceste života bude mu svietiť sedem plameňov; o mnoho ľahšie a rýchlejšie bude kráčať cestou do neba, lebo každý dar bude tým, čím sú vtáčaťu krídla a lodi plachta.

Síce aj bez birmovania môže byť človek na veky blažený, lebo táto sviatosť nie je potrebná bezpodmienečne pre večnú blaženosť, ale či nie je nám milšie, keď vieme iste, že Duch Svätý nám pomáha na ceste do neba?

P. Maria učí, cirkevných Otcov nebeskej múdrosti

Dar múdrosti.

Matka Božia neštudovala nikdy, ani nečítala učených kníh, a predsa bola múdra, ba menujeme ju v loret-ských litániach Stolicou múdrosti. Ona, nevesta Ducha Svätého, mala dar nebeskej múdrosti v mimoriadne bohatej miere.

Matka Božia bola jednoduchá žena, a predsa najmúdrejšia zo všetkých žien, lebo všetky svoje myšlienky, slová, skutky a trápenia postavila do svetla večnosti.

Obraz na 55. strane predstavuje ti Pannu Mariu, ako učí štyroch cirkevných Otcov nebeskej múdrosti. Obraz ňa napomína: „Daj, aby nebeské svetlo svietilo na všetky tvoje myšlienky, slová a skutky, a budeš mať opravdivú múdrosť!“

Hej, keď svetlo večnosti posvieti na niečo, ono dostane ihneď celkom iný výzor. Mnohé veci, čo sú krásne v očiach ľudí, sú pred Bohom vo svetle

večnosti ohyzdné a práve tak aj opačne.

Ty sa zaiste modlíš mnoho a s radosťou, často navštevuješ svojho Spasiteľa v kostole a prijmeš ho často do svojho srdca vo svätom prijímaní. A keby ťa mnohí ľudia azda aj prezývali sprostým sväťuškárom, sprostou sväťuškárkou, nestaraj sa o to veľa! U Pána Boha si práve múdрым dieťaťom.

Máš dobré srdce k núdzny'm a chorým. Navštevuješ ich, ako často len môžeš. Rozdelíš s nimi svoj chlebiček. Poslúžiš im, keď treba ísť niekam pre dajakú vec. To je hlupák! To je sprostáňa, — budú hovoriť mnohí ľudia a budú sa ti posmievat' pre tvoj šľachetný skutok. Zasmej sa v sebe a nevšímaj si týchto rečí! Pomysli si: Múdрым je ten, kto si chce alebo zaslúžiť s veľkou láskou.

Často čuješ v styku s kamarátmi alebo s kamarátkami mnoho zlých, nestydatých rečí. A pretože ty to nerobíš

tak, ako oni, ba práve s hnusom sa odvraciaš od takých vecí, volajú ťa prehnaným(ou) a sprostým(ou). Poteš sa: práve táto prehnanosť a sprostosť je vo svetle večnosti najväčšou múdrosťou.

Bežíš pred hriechom ako pred nejakým hadom. Necítiš sa dobre, keď sa blíži k tebe pokušiteľ. Zato ťa vysmieľajú. Drahé dieťa! Neboj sa, hore v nebi majú z teba veľkú radosť.

To je pre teba veľkou cťou a vyznačením, že smieš byť účastným(ou) múdrosti Božej.

Drahé dieťa! Akáže je táto nebeská múdrosť u teba? Pravda, ešte je slabá a malá. Modli sa preto v deň birmovky úpenlive za tento zázračný, požehnaný dar.

Dar rozumu.

Rozum ľudský môže mnoho robiť, dáva človekovi jasné myšlienky a pomáha konať veľké veci. Ale len po ur-

Pri matkinej rakvi

čité hranice. Sú veci, ktorých už nedosiahne, kde je potrebný rozum Duchom Svätým osvietený. Mnoho je nerozlúštených otázok v ľudskom živote a vo svete, ktoré ľudský rozum nevládze rozriešiť. Spomeniem ti takú otázku: V rodine je veľký smútok, deti plačú. Lekár prezradil otcovi, že matka sa už sotva dožije rána. Chude-
ra, skutočne sa ho už nedočkala. K ránu deti stály, zúfale zalamujúc rukami a nariekajúc, pri smrteľnej posteli svojej dobrej mamičky. Ako je to len možné? Ako môže dobrotivý Boh niečo tak hrozného dovoliť? Rozum sa takto spytuje. Stojí bezmocne pred ťažkou otázkou. V tom zažiari nad ním svetlo večného slnka, ktoré poslal Duch Svätý, a teraz už celkom ináč hovorí: Nech sa stane svätá vôľa Božia! Božie cesty sú temné, záhadné, ale sú vždy sväté a vždy prinášajú človekovi požehnanie, hoci ich prirodzený ľudský rozum často ani nepochopí.

Blahoslavený človek, ktorý si vyprosí od Ducha Svätého dar rozumu. Ten vidí, že vo svätej viere niet omylu, niet nijakej nepravdy; vidí, že všetko sa robí dľa svätých zákonov Božích, ktoré sú, pravda, pre rozum často nepochopiteľné.

Už si sa díval(a) azda na farebné okno v kostole, keď sa už sotmievalo. Okenice sa ti zdály byť celkom nepravidelnými, boly tmavo-červené s mnohými čiarami sem a tam, krížom-krážom. Myslel(a) si si: Toto je ale divný obraz! Zrazu však slnko prerazilo mračná a vrhlo svoje svetlo na maľbu okna. A pred tvojimi prekvapenými očami sa objavil čarokrásny obraz.

Taká tma panuje často aj v živote.

Ľudia vtedy prenáhle súdia o Bohu a o jeho dopusteniach. Posudzujú všetko len svojím krátkozrakým rozumom. Ó, keby ho len vystavili lúčom Ducha Svätého, ako ináč by potom mysleli a hovorili!

Drahé dieťa! Budeš šťastlivé, keď dostaneš v deň birmovky od Ducha Svätého tento svätý dar rozumu! Cez celý život budeš pociťovať jeho zázračný vliv. Nikdy sa neodchýliš od Boha a od svojej viery, hoci mnoho vecí nebudeš môcť pochopiť svojím rozumom. O mnoho spokojnejšie a šťastlivejšie budeš kráčať životom, lebo Božie dopustenia budeš vždy považovať za múdre a dobré. Modli sa vrúcne v deň birmovky: „Príď ku mne, milý Duchu Svätý Bože, s darom rozumu!“

Dar rady

Pozri si pozorne obraz na 63. strane. Diabol šepká dieťaťu: „Uži života, však netrvá dlho!“ Hneď sa však zjavuje anjel a volá dieťa: „Poď za mnou!“ Dieťa nevie sa rozhodnúť, či má poslúchnuť lákavé slová zloducha, alebo či má nasledovať dobrú radu anjela. Pomodlí sa teda k Duchu Sväté-

Na rozcestí

mu za osvietenie, za dar rady. A teraz už vie dobre, koho má nasledovať z tých dvoch. Odvracia sa od diabla a nasleduje anjela.

Často nastanú v ľudskom živote, ba ešte aj v živote malého dieťaťa, chvíle, keď nevieme, ktorou cestou máme kráčať. Vtedy je dobrá rada ozaj vítaná a drahocenná. Pravda, múdre dieťa ide k otcovi a matke, alebo ide ku kňazovi a prosí ich o radu. Ale veľmi často, veru, ani oni nevedia dať dobrú radu. Dieťa vystupuje zo školy, má si vyvoliť povolanie. Ale aké? Čo chce Pán Boh? V takýchto a iných ťažkých otázkach a hodinách nedostačuje ani tá najlepšia rada. Tu je treba rady, na ktorú sa spustil plameň Ducha Svätého. Blahoslavený, ktorý kráča touto cestou, cestou vrúcnej modlitby k Duchu Svätému! Ten dá sebe a iným ľuďom vždy dobrú a požehnanú radu. Ten bude cítiť vo svojom srdci, že nejaký vyšší duch,

sám Duch Svätý mu dáva tie práve myšlienky.

Je to ozaj smutné, že Duch Svätý je tak málo známy a tak málo uctievaný. Preto mnohým ľuďom v bezradných hodinách ani len nenapadne prosiť Ducha Svätého o svetlo, o radu. Utiakajú sa k nejakému svätému. Dobre. Obrátia sa na Matku Božiu. Ešte lepšie; Matka Božia dá dobrú radu. Ale aby prosili toho, ktorý by im najlepšie poradil, Ducha Svätého, to im na um nepríde.

Drahé dieťa! Keď budeš väčšie, často budeš bez rady, nebudeš vedieť, čo máš robiť. Pomodli sa vtedy s dôverou k Duchu Svätému o radu! Neobanuješ nikdy, že si si zvolil(a) tento spôsob. Hneď sa ti vyjasní, čo ti bolo predtým nepochopiteľné. Porozumieš, že to bola zlá rada, ktorú ti dával diabol alebo zlí ľudia, ktorí sú v jeho službách. A vtedy celkom iste budeš môcť odohnať od seba zlých radcov,

ktorí slúžia diablove, budeš sa môcť odvrátiť od zlých ľudí.

Keď biskup prosí pre teba v deň birmovky dar rady, spoj svoju modlitbu s modlitbou tohoto veľkňaza! Táto modlitba bude mať svoj požehnaný účinok v neskorších rokoch, keď budeš bezradný(á).

Dar sily

Na 67. strane je pekný obraz. Pozri si ho veľmi pozorne! Choré, nábožné dievča leží v posteli a trpí hroznú muky. Slovo ponosy však nevychádza z jeho úst. Trpezlivo znáša všetky bolesti. „Z lásky pre Ježiša“, šepká si malá trpiteľka. Už je tak slabá, že sa sotva vie hnúť, ale tým je silnejšia v znášaní bolesti. Tak silnou ju učinil Duch Svätý. Prišiel biskup a udelil jej na posteli sviatosť birmovania. A ona sa stala hrdinkou.

Na 69. strane je zobrazený rímsky šľachtický chlapec, ktorý žil za rím-

Biskup birmuje choré dieťa

skeho cisára Juliána Odpadlíka a sme-
le vyznal svoju vieru. Istého dňa
chcel cisár obetovať modlám v chráme
so svojimi dvoranínmi. Dal znamenie
na započatie obety. Všetci pohanskí
kňazi stáli však ako skamenelí; nevlá-
dali ani len rukou hnúť a tým menej
obetovať. Nože, ktoré boli veľmi ostré,
nehcely rezať mäso obetných zvierat
a ohromný oheň, ktorý bol založený na
oltári, sám od seba zhasnul. Jeden z
pohanských kňazov skríkol: „Tu je ne-
jaká veľká, neviditeľná moc, ktorá nám
zabraňuje obetovať!“ Prosil cisára, aby
vyšetril, či nie je nejaký kresťan me-
dzi prítomnými, ktorý bol nedávno pri
birmovke. Keď cisár nariadil vec vy-
šetriť, predstúpil šľachtický chlapec a
riekol: „Ja som kresťan a len nedávno
som bol pri birmovke a stal som sa bo-
joyníkom Ježiša Krista. Jeho som vzý-
val vo svojom srdci a on prinútil diab-
lov, aby pozutekali a zanechali svoje
obety. Sväté birmovanie mi dalo mno-

Smelé vierovyznanie v Ježiša

ho sily a preto som hotový za svoju vieru aj svoj život obetovať.“ Cisár sa veľmi naľakal a celý prestrašený bez slova utiekol z chrámu.

Na obidve deti, na choré dieťa a na smelého chlapca, zostúpil Duch Svätý s darom sily. To dievča nikdy by nebolo mohlo zniesť tak ohromné bolesti s tak hrdinskou trpezlivosťou. Ani chlapec by nebol vykonal svoj hrdinský čin bez zvláštnej pomoci Ducha Svätého.

Bieda, trápenie, bolesť, choroba sú ustavičnými hosťami tejto zeme. Slabí ľudia sa stanú pre ne malomyseľnými a bojazlivými. Keby však bolo ich prvým výkrikom úzkosti a prosby v takých ťažkých hodinách: „Duchu Svätý! Sošli mi dar sily!“ o mnoho zmužilejšie by znášali svoje trápenia.

Za našich časov panuje nevera a nemravnosť. Dobrým a nábožným ľuďom je teraz opravdu ťažko plniť svoje kresťanské povinnosti, vyznávať

Svätá Lucia

svoju vieru. Posmievajú sa im, nadávajú im. Robia im škodu, kde len môžu, prenasledujú ich, ba mučia ich až na smrť, ako tomu bolo pred niekoľkými rokmi v Mexiku a ešte stále trvá prenasledovanie v Rusku. Blahoslavení, keď snažne prosia Ducha Svätého o silu! Dostanú vtedy od neho zázračnú silu.

Okolo r. 304. stála nábožná panna Lucia v Syrakúzach pred súdnou stolicou vladára Paschasia. Bola obžalovaná, že je kresťankou. Vladár hrozil jej strašnými mukami, keď nezaprie svoju kresťanskú vieru a keď nebude obetovať bôhom. Ona však s oduševnením a bez bázne hájila svoju vieru. „Však tvoje slová umlknú“, riekol vladár, „keď dostaneš so pár úderov!“ Panna mu odvetila: „Sluhom Božím nikdy nebudú chýbať pravé slová, lebo im povedal Kristus Pán: Keď budete stáť pred kráľmi a pred vladármi, nerozmýšľajte, ako alebo čo budete hovoriť. Bude vám dané v tú hodinu, čo máte povedať, lebo nie vy ste ktorí hovoríte, lež Duch Svätý hovorí z vás.“ Vtedy sa jej Pachasius spýtal:

„A je v tebe Duch Svätý?“ „Hej“, odpovedala svätá, „všetci sú chrámom Ducha Svätého, ktorí žijú zbožne a čiste.“ Vladár ju chcel dať odvieť do domu hriechu, ale Boh prekrižoval jeho diabolské plány. Panna ostala stáť na jednom mieste, a nemohol ňou nikto ani hnúť. Pokúsili sa odťahnúť ju povrazmi, zapriahli pred ňu viac volov, všetko nadarmo. Obliali ju teda smolou a potom zasa vrelým olejom; keď ani toto nezanechalo na nej nijakej stopy, vrazili jej meč do hrdla.

Istý kráľ v Ugande v Afrike dal svoláť jedného dňa pážatá (mladíci, ktorí konajú službu na kráľovskom dvore). Zavolať na nich: „Nech všetci vystúpia, ktorí sa nemodlia s bielymi mužmi (misionármi)!“ Zradu vystúpili len traja, ktorí ešte nechoďili na kresťanské vyučovanie. Ostatní sa ani nehli s miesta a tak vyznali svoju vieru v Ježiša, medzi nimi boli aj malí, dvánásťroční Černoškovia. „Dám vás všetkých usmrtiť,“ zúrili kráľ ďalej, „všetkých bez výnimky; za to musíte pykať!“ — „Dobre, pane“, znela odpoveď, „daj nás všetkých zabiť. Sme pobirmovaní. Duch Svätý nám dá silu umrieť za svätú vieru.“

Medzi pážatami na smrť odsúdenými traja najmladší Simeon Sebuta, Dionýz Kamiuka a Úlaba vzbudili sústrasť hlavného kata. Chcel ich zachrániť a preto začal ich prehovárať: „Len to povedzte, že sa už nebudete modliť, a kráľ vám dá milosť.“ Deti mu však odpovedaly: „Kým budeme žiť, zatiaľ sa neprestaneme modliť.“ Kat nechcel ich viac nahovárať, lebo si myslel, že pohľad na muky svojich kamarátov bude mať na nich väčší účinok než jeho slová. Deti vyviedli tiež s ostatnými pážatami na kopec Namugongo u Svätej Marie Rubažskej. Všetkých obetí bolo spolu 34. Veľké kopy suchej trstiny boli už prichyšané na vrchole kopca. Vrahovia posväzovali trstinu do veľkých snopov a do každého strčili jedného z odsúdencov. Pre Simeona Sebutu nepripravili snop. Keď dieťa videlo, že sa o neho nestarajú, zvolalo: „Kde je moje miesto? Každý má svoj snop, aj ja chcem mať jeden.“ Naoko vyhovel jeho žiadosti, ale ho sviazali ako aj Dionýza a Úlabu celkom zvlášť od ostatných. Keď sa prípravy na popravu skončili, pokládli mučeníkov vedľa seba. Medzi obetami bol aj syn samého kata malý Mbaga.

Nešťastný otec sa pokúsil všetkými možnými prostriedkami, aby jeho syn aspoň slovom zaprel vieru. Nadarmo čakal, že syn zmení svoje smýšľanie, keď bude vidieť prípravy na vykonanie smrteľného výroku; dieťa sa dalo sviazať bez slova. V poslednej chvíli otec sa pokúsil ešte raz: „Synu môj“, prehováral ho, „privol aspoň k tomu, aby som ťa skryl na bezpečnom mieste, kde ťa nijaký človek neuvidí.“ Ale dieťa nechcelo o tom ani čuť. „Keď ma nezabiješ,“ odpovedalo, „zapríčiníš si len veľké mrzutosti, a od tých by som ťa chcel zachrániť. Viem, prečo musím zomrieť; zomieram pre svoje náboženstvo.“ Hlavný kat chcel svojho syna zachrániť aspoň pred mukami ohňa, preto rozkázal svojmu pomocníkovi, aby ho usmrtil silným úderom palice na temeno. Dieťa kleslo mŕtve na zem. Vložili ho ako ostatných do snopu. Zapálili vatry, a to u nôh obetí, aby sa im muky predlžily a pri tom počítali aj s tým, že sa mnohí ukážu slabými, keď sa plameň budú chytať ich tela. Márna nádej! Malí mučeníci otvorili svoje ústa len k spoločnej modlitbe. O pol hodiny vatry zhasínaly; pred očami divákov sa objavil ce-

lý rad mŕtvôl na poly zhorených a popolom posypaných. Malý Simeon sa tiež díval so svojimi spoločníkmi na dymiace sa pozostatky svojich kamarátov a netrpezlivo čakal, kedy príde rad na nich. „Buďte len bez starosti,“ okrikovali ich, „ponecháme si vás na koniec slávností, keď sotrváte dotiaľ vo svojej vzdorovitosti. Milosť len vtedy dostanete, keď zaprete svoju vieru.“ Pážitá boli zarmútené. Kat ich dal rozviazať a odviesť do žalára. Chlapci boli celkom zronení a nariekali: „Prečo nás nezabijete? My sme práve tak kresťania, ako tí, ktorých ste teraz upálili. My sme nezapreli svoju vieru, ani ju nikdy nezapreme! To je celkom zbytočné, čakať až do konca slávností.“

Ozaj zázračnú silu má v sebe človek, keď v ňom býva Duch Svätý!

Drahé dieťa! Zapamätaj si: Keď upadneš do nejakého nešťastia, alebo keď ťa budú prenasledovať pre tvoju vieru alebo pre tvoj svätý čistý život, pomodli sa vrúcne k Duchu Svätému za dar sily!

Svätý František Salézsky

Dar vedy

Obraz na strane 77. ukazuje ti malého svätého Františka Salézskeho ako práve káže svojim kamarátom. František bol dieťaťom Duchom Svätým osvieteným. Kým študoval v Paríži, pristupoval každý týždeň k svätému prijímaniu, a keď sa ho pýtali, prečo to robí, odpovedal: „Ja to robím z tej istej príčiny, pre ktorú sa často shováram so svojimi učiteľmi, od ktorých sa môžem mnoho dobrému naučiť. Ježiš je učiteľom vedy, ktorá nás učí, ako sa máme stať svätými; choďím často k nemu, aby ma naučil tejto vede. Lebo málo by mi osožila veda a učenosť, keby som nebol pri tom aj svätým.“ Kamaráti ho považovali vo všetkom za vzor, ktorý majú nasledovať. Jeho prítomnosť stačila, aby sa zabránilo zlým veciam. Kedykoľvek zbadali, že prichádza, hovorievali: „Ale teraz musíme byť dobrí, lebo ide svätec.“ Častejšie svolal svojich kamarátov,

modlil sa s nimi a spieval nábožné piesne a napomínal ich ako nejaký mladý kazateľ, aby vyhýbali hriechu. Svoju reč obyčajne zakončieval slovami: „Kamaráti moji! Naučme sa skoro, ako máme slúžiť milému Pánu Bohu a ako ho máme ctíť, kým nám dáva na to čas.“

Malý František Salézsky už ako dieťa sa veľmi usilovne zaoberal s pravdami svätej viery, rád počúval kázne a čítaval nábožné knihy. Svojím otvoreným rozumom a pomocou Ducha Svätého podarilo sa mu vniknúť hlboko do učenia viery, vždy presne rozlišovať, čo treba veriť a čo nie. Pretože vedel tak dobre náboženské pravdy, vedel o nich aj dobre kázať.

Veru, mnoho je kresťanov, ktorí nepoznajú svoju vieru a preto ju ani nemilujú. Keby, na príklad, rozumeli dobre krásu svätej omše, zaiste v húfoch by sa ponáhľali na ňu. Keď sa viera napáda a na posmech uvádza, ne-

vedia na to odpovedať, a tak sú na vine, že nevera si dobýja vždy väčších a väčších vífazstiev.

Drahé dieťa! Odo dňa sostúpenia Ducha Svätého do tvojho srdca vo sviatosti birmovania musí byť tvojou najmilšou vecou smelo a bez bázne svoju vieru vyznávať a ju hájiť. Aby si to mohol(a) opravdu s radosťou robiť, musíš svoju vieru najprv dobre poznať. Kým si školákom(čkou), máš k tomu požehnanú príležitosť, kedykoľvek prichádza katechéta v mene Ježiša, aby učil náboženstvu. Keď vchádza do triedy, pomysli si: „Pán Boh posiela teraz ku mne svojho kňaza, a preto mu musím spraviť radosť svojou veľkou pozornosťou, tichosťou a usilovnosťou.“ Mysli si, že si v kostole. Keď však dnes alebo zajtra vyjdeš zo školy a vstúpiš do života, cvič sa ďalej vo svätom náboženstve. Choď ku kňazovi a vypožičiavaj si od neho dobré, nábožné knihy! Počúvaj často a s ra-

Modlitba dětí k Duchu Svätému

6 Milosť Ducha Svätého

dostou kázeň, aby si si obnovoval(a) v pamäti náboženstvo, čo si sa v škole naučil(a).

Keď svitne deň birmovky, pomodli sa: Milý Duchu Svätý! Daj mi dar vedy! Pomôž mi, aby som vieru lepšie chápal(a), mal(a) z nej viac radostí, a aby som ju všade bránil(a) jak nejaký(á) vyznavač(ka) alebo mučeník(ca)!

Dar pobožnosti.

Na strane 81. vidíš dve deti zahrúžené do modlitby. Klaňajú sa Duchu Svätému. Sú obrazom pravej pobožnosti.

Zapamätaj si však, dieťa moje, že opravdivá pobožnosť nepozostáva len z pobožných citov, ale patrí k nej aj svätý život. Musíš sa modliť, najmä ráno a večer. Navštív často svojho Spasiteľa a id' aj na svätú omšu; tvojou svätou povinnosťou je ísť na svätú omšu každú nedeľu a sviatok. Nasýť

častejšie svoju dušu nebeským anjelským pokrmom vo svätom prijímaní. Zachovávajú prikázaný pôst. Všetko toto je dobré a potrebné, ale samo v sebe by to nemalo ešte veľkej ceny, keby tomu nezodpovedal aj tvoj život, keby si iných bez lásky ohováral(a) a osočoval(à), keby si bol(a) tvrdého srdca oproti chudobným, netrpezlivý(á) voči chorým, ošklivý(á) oproti rodičom, starým rodičom, bratom a sestrám, keby si bol(a) pyšný(á) a cti-bažný(á), keby si nevyhýbal(a) príležitosti k hriechu. To by nebola pravá pobožnosť. Pravdaže je ťažká vec byť opravdu pobožným(ou). K tomu potrebuje človek pomoc a milosť s neba, dar pobožnosti od Ducha Svätého.

Birmovanec! Birmovanka! Kým chodíš do školy, musí byť tvojou najsvätejšou povinnosťou nielen dobre poznať vieru, ale aj žiť podľa nej. Biskup má položiť svoju ruku na hlavu malého svätého, malej svätice. Ale za-

tiaľ máš ešte hodne práce. V deň birmovky opakuj často: „Duchu Svätý! Chcel(a) som si kľaknúť pred teba dnes už ako sväté dieťa, ale sa mi to nepodarilo. Pomáhaj mi, slabému dieťaťu! Daj mi dar pobožnosti!“

Dar bázne Božej.

Okolo r. 235 narodilo sa v Alise vo Francúzsku pohanské dieťa, menovala sa Regina. Matka zomrela, kým bola Regina ešte celkom malá. Otec, vysokopostavený súdny úradník, dal ju vychovať na dedine. Vychovávateľka, tiež pohanka, bola veľmi láskavá oproti malému dieťaťu. Jedného dňa prišiel do dediny katolícky kňaz a táto žena dala mu útulok. Kňaz ju poučil o kresťanskej viere, pokrstil ju a pokrstil aj malé dieťa. Keď mala Regina sedem rokov, otec si ju vzal k sebe do mesta na slávnosť, ktorá sa usporadovála na česť pohanskej bohyne. Regina riekla svojmu otcovi: „Otče, ja sa nesmiem zúčastniť na oslavách falošných bohov. Som kresťanka. Ó, ako by som sa musela báť, že obrazím svojho nebeského Otca!“ Otec sa pri

týchto slovách zarazil, veľmi
na svoju dcéru a žiadal od nej,
la svoju kresťanskú vieru. „O
zomrem, než by som mala taký
ným hriechom obraziť svojho nebeského
Otca.“ Otec ju vyhnal z domu. Regina sa
vrátila na dedinu a slúžila v sedliackom
dome. Keď mala 15 rokov, bola obžalova-
ná pred vládárom, že je kresťankou. Bola
volaná pred súd a žiadali od nej, aby obe-
tovala pohanským bohom. Regina nechcela
obetovať a povedala: „Nikdy, nikdy! Za
svoju vieru zomriem rada, ale pohankou sa
nestanem nikdy. Môj Boh by už potom ne-
mal zo mňa radosti. Ja ho milujem, ale sa
ho aj bojím.“ Márne bolo všetko vládárovo
nahováranie. Ostala silnou a neochvejnou.
Vládár ju dal hodiť do žalára, aby tam
hladom zomrela; pri tom ju aj ukrutne
ubičovali. Ona sa len modlila vrúcne k
Bohu o pomoc a silu. V nasledujúcej noci
sa väzenie Reginino ožiarilo nebeským
svetlom a stred svetla sa jej zjavil Kristus
s krížom a na jeho prsiach biely holub.
Počula Ježišov hlas, ktorý jej hovoril:
„Zdrav buď, Regina! Koruna slávy je už
pre teba pripravená!“ Sotva vyriekol tieto

slová, Regina ozdravela a všetky rany na tele sa jej zahojily. Na druhý deň volali ju zasa k vladárovi na súd. Vladár bol veľmi prekvapený, keď uvidel Reginu tak sviežu a zdravú. Riekol jej: „Budeš už teraz obetovať bohom, keď ťa uzdravili?“ Ona odvetila: „Falošným bohom nebudem nikdy obetovať! Mňa uzdravil Ježiš, jemu obetujem s radosťou svoju krv a svoj život.“ Vladár zúrili od hnevu a dal Reginu ukrutne zbičovať a rany, ktoré bičovaním dostala, žeravým železom vypaľovať. Anjelsky čistá panna udatne znášala tieto hrozné muky. V tom začula ešte raz hlas Ježišov, ktorý ju volal: „Poď, Regina, a prijmi korunu slávy od svojho Spasiteľa!“ Pri pohľade na túto svätú mučenicu 800 pohanov sa obrátilo na kresťanskú vieru. Vladár zúrili ešte viac a Regine dal uťaf hlavu. Mesto potom nazvali dľa tejto svätej mučenice, ktorej deň sa svätí 7. septembra, St. Reine (= Svätá Regina).

Drahé dieťa! Regina mala dar bážne Božej, a tento dar učinil ju v mukách silnou a nepremožiteľnou. Tá myšlienka: „Mohla by som obrazit Bo-

*P. Ježiš a Duch Svätý sa zjavia svätej
Regine*

ha, ktorý ma tak veľmi miluje“, mala na ňu zázračný vliv. A od tej hodinky, čo mala nebeské videnie, bola svätou.

„Počiatok múdrosti, je bázeň Pána“ hovorí Sväté Písmo. Pri poslednom dare Ducha Svätého zasa prvý prichádza nám na pamäť, dar múdrosti. Báť sa milého Boha je veľmi treba, ale to nesmieš robiť ako nejaký psík alebo otrok, ale musíš sa báť ako dieťa, ktoré miluje svojho otca. Psík sa bojí svojho pána pre bitku, otrok sa bojí pre hroziaci mu trest; ale dobré dieťa sa bojí obraziť otca, **lebo ho miluje.**

Boh je spravodlivý, musí trestať. To slúži nášmu spaseniu, že sa bojíme jeho súdu a trestu. A keď sa bojíme preto, že hriechom by sme ztratili jeho dobroprajnosť a lásku, tak máme v sebe svetlo Ducha Svätého a dostali sme od neho dar bázne Božej.

Oko Božie vidí všetko. Vidí, čo si myslíš svojím rozumom. Vidí na tvojich ústach, čo hovoríš. Vidí, čo sa ro-

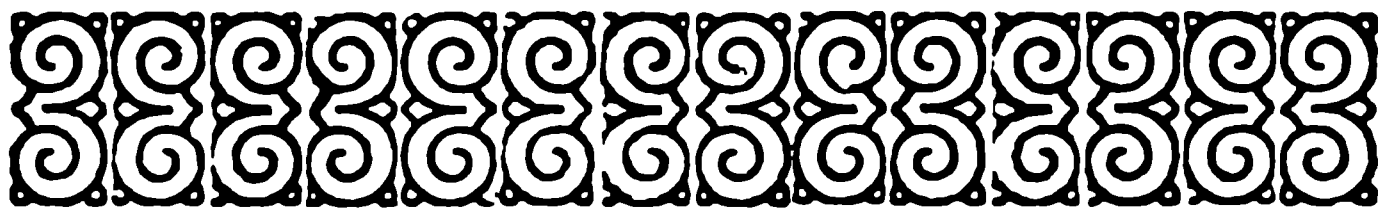
bí v tvojom srdci. Vidí všetko, čo robíš či vo dne alebo v noci.

Drahé dieťa! Teraz ti dám zázračný prostriedok, pomocou ktorého sa môžeš stať svätým(ou) za krátky čas. Pomysli si ráno, keď sa vzbudíš a potom viac ráz cez deň: „Boh ma vidí!“ a vtedy už nezhrešíš. Sprobuj to jeden deň urobiť tak a uvidíš veľkú premenu v svojej duši. Predtým si si myslel(a): Urobím to, však ma nikto nevidí, ani otec, ani matka, ani kňaz. Ó ty pocha-bé dieťa! Boh ťa vidí!

V Portugalsku bola voľakedy rozšírená povest, že jezuiti majú nejakú zvláštnu bylinu, ktorá im pomôže v každom pokušení a ochráni ich pred každým hriechom. Chýr sa dostal aj do ušú kráľa Filipa. Hneď poveril kňaza Jána z Cunigy, aby sa vyzvedal u jezuitov o tejto zázračnej byline. Dľa rozkazu kráľovho Ján sa obrátil na Pátra Araoza a prosil ho, aby mu prezradil tajomstvo zázračnej byliny. Páter prisľúbil, že všetko povie, keď sa Ján z Cunigy zasa zaviaže, že všetko verne

povie kráľovi. Ján to prisľúbil a Araoz začal hovoriť: „To je pravda, že máme zázračnú bylinu. Má ohromnú silu; zlomí nielen silu nečistých žiadostí, ale je istým prostriedkom aj k zaúzdaniu jazyka a potlačeniu pýchy; osvedčí sa aj ako liek, ktorým možno vyliečiť všetky duševné choroby. Ale len ten pozná zázračné sily, ktoré Boh vložil do tejto byliny, kto ju sám užíva. A ja si nič iného tak veľmi neprajem ako to, aby ju kráľ a celý dvor usilovne upotreboval.“ Pri týchto slovách zvedavosť Jána z Cunigy dosiahla najvyššieho stupňa a už netrpezlivo čakal, aby mohol zaniest kráľovi radostnú novinu. „Ale teraz mi už povedzte konečne, ako sa volá tá zázračná bylina“, prehovoril k Pátrovi v radostnom vzrušení. Páter odpovedal: „Zázračná bylina, o ktorej som práve hovoril, má veľmi známe meno; volá sa — bázeň Božia.

Ó, dar bázne Božej je ozaj veľkým, požehnaným darom Božím. Pomodli sa zaň v deň birmovky veľmi vrúcne. Bázeň Božia ťa povedie po ceste, po ktorej kráčajú svätí.

Blíží sa chvíľa veľkej milosti

Biskup sa modlil vrúcne s kňazmi, aby Duch Svätý s hojnými svojimi milosťami sostúpil na každého birmovanca. A teraz nasleduje vyslyšanie tejto modlitby. Nebo sa otvára a Duch Svätý sostupuje na zem. Srdce každého(ej) birmovanca(ky) sa otvára, aby Duch Svätý našiel ľahký vchod do jeho (jej) srdca. Birmovancov(iek) sa zmocňuje tajuplná, svätá nálada. Biskup sa už približuje s kňazmi. Sostúp na mňa, Duchu Svätý, šepkajú rty detí. Len krátku chvíľku trvajú sväte obrady, čo teraz nasledujú, ale zanechajú hlbokú stopu v duši na celú večnosť.

Ty hlava birmovancova(kina), skloň sa k hlbokkej úcte! Nástupca svätých apoštolov položí svoju ruku na teba! Ty čelo birmovancovo(kino), zapýr sa svätým radostným vzrušením! Čo chvíľa budeš pomazané najsvätejším olejom, križmou, a označené Ježišovým znamením, so svätým krížom!

Biskup namočí palec pravej ruky do križmy a označí čelo birmovanca(ky) znakom svätého kríža, pri čom ruka mu spočíva na jeho (jej) hlave. Pomenuje ho (ju) birmovným menom a hovorí:

„Značím ťa znakom kríža“

a hovorí ďalej, tri razy požehnávajúc birmovanca(ku):

**„A posilňujem ťa križmou spase-
nia. V mene Otca i Syna i Ducha Svä-
tého. Amen.“**

Za tohoto obradu spočíva prava birmovného otca (birmovnej mat-

Sväté birmovanie

ky) na pravom pleci birmovanca(ky). Biskup potom udre nežne birmovanca(ku) v líce a pri tom hovorí:

„Pokoj s tebou.“

Jeden z kňazov hneď sotrie križmu s čela pobirmovaného(ej), aby svätý olej nebol vystavený nejakému zneucteniu.

Za krátky čas sa vykonaly tri sväté veci: **pomazanie, označenie a vloženie ruky, a tým je už sviatosť birmovania udelená.** Duch Svätý si vzal nové ľudské srdce za svoj príbytok a chrámoček. Ó, keby tento chrámoček ostal vždy čistým a svätým, aby nebeský hosť nemusel nikdy vychádzať z neho!

A teraz si všimni svätých znamení, ktorými Duch Svätý vstupuje do ľudského srdca!

Čelo sa pomaže a označí. Čelo je okrasou človeka. Pri zvierati ustupuje do pozadia, u človeka vyčnieva a ohlasuje, že človek je rozumnou bytosťou. Hovoríme o

múdrodom čele, keď je ono veľmi vyvinuté. Na čele sa často zjavuje, že človek je úprimný a počestný, že je neochvejný, a vtedy sa nazýva otvoreným čelom. Svätým sa stáva čelo, keď je označené znakom svätého kríža. Veľmi krásna je obyčaj, že mnohí rodičia označujú čelo svojich detí znamením svätého kríža každý večer, prv než idú spať, a pri všetkých mimoriadnych udalostiach, ako na príklad pri prvej svätej spovedi, pri prvom svätom prijímaní, pri birmovke, pri sobáši, alebo keď odchádza dieťa do cudziny. Ty si zaiste mnoho takých krížikov dostal(a) na čelo od svojich rodičov. Ale teraz sa blíži chvíľa, milý(á) birmovanec(ka), keď nie od rodičov, ale od nástupcu apoštolov dostaneš znak svätého kríža na čelo v deň svätej birmovky! Nemala by svätá hrôza zatriasť твоjím srdcom pri tejto myšlienke? Pomysli si, nástupca tých svätých mužov, ktorí boli tak blízko k srdcu Spasiteľovmu, pristúpi k tebe a označí ti čelo znakom svätého kríža! Vieš, čo žiada biskup od teba, že ťa označuje znakom kríža? Žiada od teba, aby si učenie ukrižovaného Spasiteľa vždy neochvejne obhajoval(a) a aby

si sa nikdy nestal(a) neverným(ou) svätej katolíckej viere.

Tvoje čelo sa pomaže. Palec sa obyčajne namočujeva do svätenej vody, keď sa má čelo označiť svätým krížom. Pri birmovke je tomu ináč. Biskup svoj palec namočí do križmy. Križma je svätý olej, ktorý má svoje meno od Krista. Má hlboký význam: znamená príjemnú vôňu dobrého svedomia a ctnosti. Kráľovia bývajú pomazaní **križmou**, pretože majú vynikať zvlášť ctnostným životom. Týmto kráľovským olejom pomaže biskup pri birmovke aj tvoje čelo. Ako braček a sestrička Ježišova si aj ty kráľovským dieťaťom, a kráľovský olej zvlažuje tvoje čelo.

Tvoje čelo sa poznačí. Odznak je tvrdou pečatou zhotovený odtlačok nejakého obrazu alebo znaku. Najsvätejším odznakom je zaiste odznak Ježiša, odznak svätého kríža. So svätou hrdosťou dvíhaj svoje čelo po birmovke, lebo bolo označené Ježišovým odznakom. Za starých časov bolo zvykom, že kráľovia dávali svoj odznak tomu, ktorého chceli veľmi poctiť. Aj ty budeš takto vyznačený(á) v očiach Božích v deň birmovky, keď ti biskup vtlačí

na čelo odznak Ježiša. Však sa staneš po príchode Ducha Svätého bojovníkom a rytierom Božím, ktorý má hájiť to najsvätejšie, má brániť svätú vieru. Ale ako si to nedávno čítal(a) v tomto liste, musíš svoju vieru dobre vedieť, stále ju poznávať z dobrých kníh a kázaní, aby si ju mohol(a) dobre obhajovať. Keď ju budeš dobre znáť, budeš ju aj veľmi milovať a udatne hájiť. To je ozaj veľmi smutné, keď je viera mnohým ľuďom knihou siedmimi pečatmi zatvorenou, keď svoju vieru ani nepoznajú.

Biskupská ruka spočíva na tvojej hlave, maže a označuje tvoje čelo. Ctihodná je ruka tvojho otca a tvojej matky, keď ťa žehná. Ctihodná je ruka umelcova, keď robí z hlíny, kameňa, mramoru alebo z farieb sochy svätých alebo ich obrazy. Ctihodná je ruka umelcova, keď vyľudňuje z hudobných nástrojov sväte nápevy. Ctihodná je ruka, ktorá píše o svätých, nebeských veciach. Svätá je ruka kňaza, ktorá sa často dotýka tela Pána Ježiša. Ale najsvätejšou je ruka biskupa, lebo je rukou apoštola.

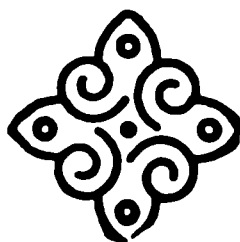
V starých časoch človek, na ktorého šiju položili nohu, stal sa otrokom. Keď za-

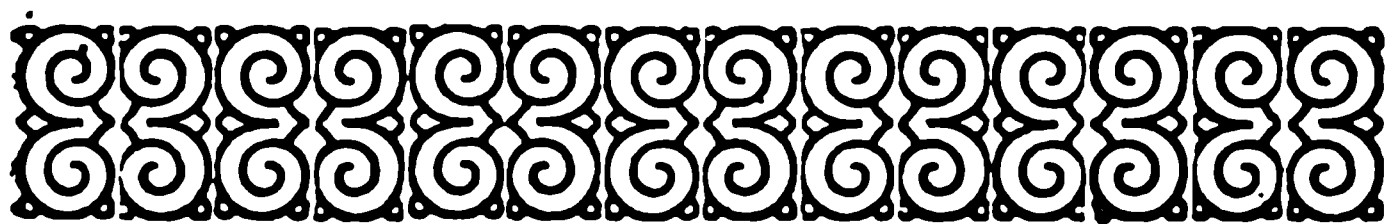
se na hlavu otroka položili ruku, tým dostával otrok zlatú slobodu. Keď v deň birmovky biskup položí svoju posvätnú ruku na tvoju hlavu, vtedy sa teš a raduj, lebo sa stávaš slobodným bojovníkom Ježišovým.

Keď už biskup položil svoju ruku na tvoju hlavu, pomazal a označil tvoje čelo, dá ti na koniec aj **pohlavok**. Tento ľahký úder ti pripomína, že aj Ježiš dostal po tvári, a napomína ťa, aby si za svätú vieru s radosťou a trpezlivo znášal(a) všetky nepríjemnosti a utrpenia. Pri tom si môžeš myslieť ešte na jeden starý zvyk: U Rimanov a u starých Grékov udreli po líci otroka, keď ho prepúšťali na slobodu, a mládenca, keď sa stával dospelým, na znak toho, že vystupuje z otrockého stavu alebo zo stavu nedospelých. Sviatosťou birmovania sa stávaš aj ty slobodným(ou) občanom(kou) svätej Cirkvi katolíckej a tým sa stávaš dospelým(ou) a samostatným(ou).

Pán Boh ťa odmení bohato za všetky utrpenia, ktoré musíš vystáť pre vieru. Biskup ti praje, aby si mal vždy svätý po-

koj v duši. Myslí pri tom na nebeský pokoj duše, a tento pokoj je ozaj tou najväčšou odmenou.

Keď sa pomínula chvíľa požehnania

Keď biskup obirmoval posledné dieťa, očistí si palec striedkou chleba a umyje si ruky. Jeho srdce a srdcia kňazov naplňuje veľká vďačnosť voči Duchu Svätému, že ráčil sostúpiť na birmovancov. Raduj sa s biskupom a kňazmi aj ty, drahé dieťa! Viď, ako sa modlí biskup s kňazmi po birmovke.

Potvrď, ó Bože, čo si spôsobil v nás, z chrámu Svojho svätého, ktorý je v Jeruzaleme. (Jeruzalem znamená katolícku Cirkev.)

Sláva Otcu i Synu i Duchu Svätému.

Ako bolo na počiatku, i teraz i vŕdycky i na veky vekov. Amen.

Potvrď, ó Bože, čo si spôsobil v nás, z chrámu Svojho svätého, ktorý je v Jeruzaleme.

Stojačky sa modlí biskup nad birmovancami, pred ním kľačiacimi, ešte poslednú modlitbu.

Biskup: Ukáž nám, Pane, milosrdenstvo Svoje.

Kňazi: A spasenie Svoje daj nám.

Biskup: Pane, vyslyš modlitbu moju.

Kňazi: A volanie moje príd k Tebe.

Biskup: Pán s vami.

Kňazi: I s duchom tvojím.

Biskup: Modlime sa! Ó Bože, ktorý si dal apoštolom svojim, a chceš dať skrze nich a ich nástupcov i ostatným veriacim Ducha Svätého, vzhliadni milostive na službu našej poníženosti, a popraj, aby do srdc tých, kto-

rých čelo sme svätou križmou pomazali a znamením svätého kríža označili, tenže Duch Svätý sostúpil, v nich prebýval a ich skrze to chrámom slávy Svojej učinil: ktorý s Otcom i týmže Duchom Svätým žiješ a krafuješ, Boh na veky vekov.

K ň a z i : Amen.

Biskup radostne zvolá:

Hľa, tak býva každý človek požehnaný, ktorý sa bojí Pána.

Biskup ešte posledný raz sa pozre otcovsky a požehnanie prajúcim pohľadom na šťastlivé obirmované deti. V jeho pohľade sa skrýva aj veľká starosť. Myslí na budúcnosť týchto detí. Myslí na tie hrozné nebezpečenstvá pre vieru a mravy, ktoré číhajú v živote na týchto birmovancov. Jeho starostlivé oči sa dvíhajú k nebu. Udeľuje birmovancom slávnostné posledné žehnanie, svoje otcovské požehnanie. Modlí sa: **Požehnaj vás Pán zo Sionu (z chrámu), aby ste videli dobrodenia**

Jeruzalema (katolíckej cirkvi) po všetky dni života svojho, a aby ste mali život večný.

Kňazi odpovedajú: Amen.

Sväté obrady sú u konca a teraz sa, ide von, do nesvätého sveta. Drahý birmovanec! Drahá birmovanka! Deň birmovky prežívaj sväte! Popros svojho birmovného otca, svoju birmovnú matku, aby ťa nevzali so sebou na zábavy. Tento deň je na to prisvätený. Pre Boha, zdržuj sa pijatyky! Však každé dieťa sa má chrániť alkoholu ako nejakého jedu. Žiaľbohu, neraz sa stalo, že birmovanci boli opití. To je hrozné! V deň birmovky sa môžeš radovať, ba sa musíš radovať celým srdcom, musíš sa tešiť a plesať, lebo veľké veci sa staly s tebou, ale raduj sa v Duchu Svätom, bez všetkého hriechu. Môžeš sa tešiť novým šatom, ktoré si dostal(a) k birmovke. To nie je hriech. Ale oveľa dôležitejšie je, že tvoja duša je obľčená do rúcha milosti a čistoty. Mô-

žeš sa tešiť aj darom, ktoré si dostal(a) pri birmovke. Ale by bolo, veru, ozaj smutné, keby mali pre teba väčšiu cenu hodinky, retiazka, náramok ako dary milosti, ktoré si dostal(a) od Ducha Svätého. Chovaj sa v deň birmovky tak, aby si mohol(la) ísť na odpočinok s tými istými radostnými myšlienkami, ktorými si sa ráno prebúdza(a).

A teraz si prečítaj, ako sa choval Páter Reisenberger S. J. v deň birmovky; on sám to opisuje:

Zajtra sa stanem vojakom. S touto radostnou myšlienkou som zaspával v jeden októbrový večer. Dušu mi ešte odpoludnia očistil dp. katechéta. Na predu, pri hlavnom oltári, na náhrobníku grófa Herberstorfa sa videl byť ohromný rytiersky meč dnes ešte ťažším než obyčajne. Bože môj, keby ma biskup takýmto mečom pasoval zajtra na rytiera, však by ma dorazil! Kohút na veži sa otáča, ostrý vetrík veje od mesta, zaiste prišiel už biskup. Tam hore straší voľačo. Je tam vo veži azda nejaký

duch? Počúť vízganie a škrípanie: to sa hodiny chystaly biť. Koľko ráz udrú ešte do rána? Hodiny, choďte rýchlejšie, rýchlejšie! Ale pohyb hodín ostáva predsa len jednaký. Ozaj, dp. katechéta povedal nám: „Po svätej spovedi sa netúlajte nikde, ale choďte hneď pekne domov!“ Bežím domov. Stromy pred domami sosypaly mnoho zlatých listov na cestu a na lúku, to pletú pekný koberec na zajtra. Medzi stromami vidieť aj susedné pekné mestečko. Už je tam biskup, ktorého Duch Svätý poslal k nám. Počúť hlas večerného zvonka. Pokoj ohlasuje nad horami a nad dolami. A zvon dušičiek prosí zasa o milosrdnú modlitbu. Blíži sa posledná noc pred pasovaním na rytiera. To je opravdu svätá noc. V sne sa mi zjavuje anjel Boží a podáva mi výzbroj — oh, aká je ťažká! Podáva mi aj meč; beriem ho, ale rameno mi klesá. Bože môj, však nevládzem ním bojovať! Anjel sa mi usmieva: „Však si ešte nie obirmovaný, zajtra to pôjde o mnoho ľahšie!“ Štekanie psov ma zobudí. Chlapče, čo ti je? Videl si azda anjela? Jazero ticho odpočíva, vtáčkovia ešte spia, v tom volá zvon k rannej modlitbe. „Anjel Pána zve-

stoval Panne Marii, a ona počala z Ducha Svätého.“ Ku mne príde dnes Duch Svätý. Ó, Maria, pomôž mi! Najprv príde ku mne Spasiteľ vo svätom prijímaní. Spasiteľu, príď a očisť ma, aby Duch Svätý ne-našiel v mojej duši ani práška! Z rodičovského domu sa ubieram k birmovnému otcovi do majera. Krásny, pestrý koberec je prestretý na voňavú pôdu lesa, tu a tam stromy pokropia svojimi kvapkami bežiacého chlapca. V majeri panuje slávnostná nálada. Birmovný otec bol síce ešte v košeli, ale na veste sa už combáľala ťažká retiazka z hodínok. A Rezina, veľmi dobrá to kuchárka a nábožná kresťanka so stále veselým úsmevom, sedliakova sestra, ktorú Pán Boh o niekoľko rokov ešte mladú vzal k sebe, varila práve najlepšiu kávu. Milá starenka, ktorej čelo a tvár svedčily o zkušnosti viacerých pokolení, vekom už trochu zlomená, ma srdečne privítala. Deti a starí ľudia si dobre rozumejú. Azda preto, že sú oba blízko neba. Sedliacky voz vytiahnu zpod kôlne. Kôň hrží v maštali, nemôže sa dočkať birmovnej cesty. Už na ovsi spozoroval, že bude mať dnes mimo-riadnu cestu. Jano, bratranec birmovného

otca, dnešný kočiš, vedie ho z maštale. Kôň si pyšne dvíha nozdry. Najprv sa kopytá musia zalakovať; pejko ináč ani nejde do mesta, hovorí mi birmovný otec, natoľko je citlivý. Kladú na neho aj krásne chámy. Ako sa teší tomu! „Pejko, ty nás povezieš. Sme štyria: birmovný otec, dvaja birmovní synovia a kočiš.“ Pejko zadupce: „A čo som nefahal sám pred tromi týždňami parný stroj, keď ho moji bratanci, susedovie vraníky, nemohly utiahnuť? Poďme už!“ Kôň netrpezlivo hrabe. Birmovný otec si nafaľhuje kabát, pozorne si nasadzuje klobúk. Sadáme na voz. Pejko sa už hýbe. Hej, počkaj ešte trochu! Tak, teraz môžeme ísť. Ideme ani s vetrom. Pomimo stanice. Objavuje sa kostol. Najprv veža mi privoláva: „Staň sa vežou!“ A hneď na to kostol: „Buď chrámom, buď svätyňou!“ Predbiehame mnoho ľudí. Privolávajú nám: „Šťastlivú cestu!“ alebo „Mnoho milostí!“ S koňa sa parí, lebo beží, ani čo by chcel letieť až na okraj sveta. „Tak sa patrí, pejko!“ Ale on nič nečuje; na birmovku sa ide len raz. Cesta nás vedie podľa kaštieľa. Potom zasa škola. Milý pán učiteľ, nebudete sa hnevať, že

dnes nie som v škole; dostanem Ducha Svätého, azda potom zbadáte jeho pôsobenie aj v škole. Sme na námestí pred kostolom. Ľudia vyhybujú: „Ako si vyskakuje kôň z majera!“ S misijného kríža pri kostole privoláva nám Spasiteľ: „Kto ma chce nasledovať, nech si vezme na seba svoj každodenný kríž!“ Cintorín sa objavuje. „Tu odpočívajú dobrí ľudia, ktorí žili pred nami“, hovorí birmovný otec: „nech im dá Pán večný odpočinok!“ Hradská vedie teraz presne popri jazere. Strmá skala na protiľahlej strane akoby stále opakovala: „Buď silný ako ja!“ Zasa jeden kaštieľ hľadá medzi dvoma lesíkmi na jazero. Už sme v meste. Všade panuje čulý život. Zo všetkých strán prichádzajú birmovní rodičia s deťmi. Farský kostol je už skoro plný. Náš dobrý pán katechéta nás dáva do poriadku. Prichádza biskup; jeho hlas je milostivý, dôstojný, hovorí pomaly a zvolna. Príď, ó Bože Duchu Svätý! Biskupský sprievod sa stále približuje. Na chvíľku si zatvorím oči, aby som sa mohol lepšie sobrať. Už je celkom blízko mňa. Svätá chvíľa! Budem môcť nosiť meč? Biskupská palica sa jagá; musí byť ťažká, lebo ju

kňaz dvoma rukami nesie. Biskup je malý, ale silný a veľký je jeho duch. Už stojí predo mnou. Veľký biskup, daj mi Ducha Svätého! Jeho oči veľmi milo hľadia na mňa, ale na tvári mu vidieť hlboké vrásky veľkých starostí. Cítim vôňu oleja na svojom detskom čele, cítim aj znak kríža — Duchu Svätý, osvoj si ma celkom! Kde ma zavedieš? Ó, keď mi bude ťažko, pomôž mi! Úder po líci je veľmi ľahký, lebo Spasiteľ povedal: „Moje jarmo je sladké.“ Biskup sa vzdiaľuje. Koľkých pomazal už svätým olejom, a koľkých ešte pomaže! Ostanú tí všetci verní? Neodpadnú mnohí? Ó, Duchu Svätý, ostaň vždy pri mne! Aj vtedy keď sa bude blýskať a hrmieť okolo mňa. Stále musím hľadiť na biskupa. Už je to akási predtucha, že jednúc budem v jeho blízkosti, že budem študovať v jeho ústave.

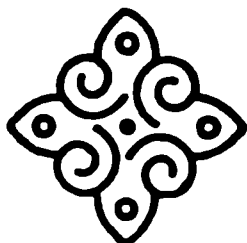
Vraciame sa domov. Chvála Bohu, nevošli sme do nijakého hostinca. Pejko si radostne napínal nozdry, keď nás zbadal. Leť, koníčku, leť rýchlo ulicami mesta, kde v lete toľko ľahkomyseľných neveriacich alebo poverčivých ľudí sa túla a pohoršuje domáce obyvateľstvo; my máme so sebou Ducha Svätého, a ten sa tu nerád zdržuje.

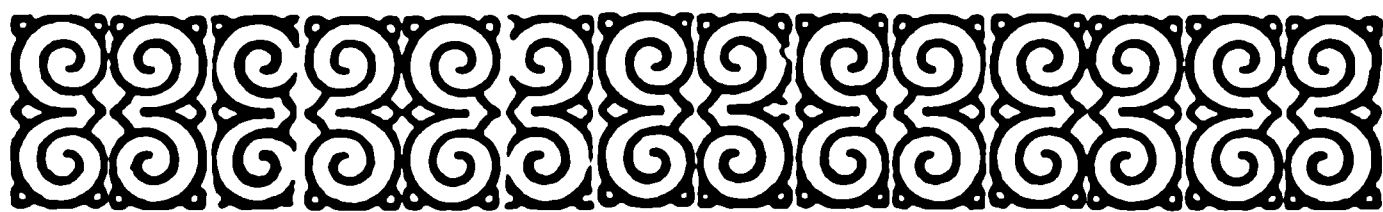
Ďalej, ďalej! Letíme vedľa kaštieľov. Treba mi myslieť na to, že aj ja som teraz takým kaštieľom, takým malým hradom, v ktorom prebýva Duch Svätý. Ó, Duchu Svätý, neodchádzaj nikdy odo mňa! Vedľa v jazere sa kúpu vlnky. Jedna za druhou sa tlačí k brehu, aby ma pozdravily; na čelách majú biele kučery, ktoré im uvila vodná víla; tajuplne hučí a šepká všetko. Kým trvala birmovka, zatiaľ sa aj skala obliekla do sviatočného rúcha; kríž na jej vrcholci sa blyští, obyčajne ho vídať len v najkrajšie dni. Je to aj samozrejmé, však v mestečku pri jeho nohách mnoho detí sa stalo malými bojovníkmi svätého kríža, mnoho detí bolo pasovaných na krížových rytierov, mnoho detí bolo vyzbrojených Duchom Svätým. Vy mŕtvi v cintoríne, tam na pravej strane, len spíte spokojne; Pán Boh má teraz nových obrancov svojho kráľovstva, vy si len odpočívajte sladko po svojich ťažkých bojoch! Všetky hostince nechávame, chvála Bohu, stranou. My sme Duchom Svätým posilnení, a tam vnútri sa človek neposilňuje, ale ešte omráči a oslabuje; ďalej, ďalej! Pri stanici cesta veľmi stúpa. Práve odchádza vlak.

Kde ma asi zavedie Duch Svätý? Mnohých zavedie ďaleko do sveta, jedného misionára zavedie do Číny, druhého do Afriky. Pejko hrží od radosti, keď zbadá majer. Všetci nás vítajú slávnostne pri dverách domu; Rezina má bielu zásteru, to znamená u nej veľmi mnoho. Vchádzame do domu, ale s veľkým pozorom, aby sme nerušili Ducha Svätého. Všetky tváre sú slávnostné. Modlíme sa a potom si sadáme za stôl. Kuchárka nám pripravila dobré jedlá. Na všetkom vidieť znak veľkej lásky a starostlivosti. Jedlo mi chutí veľmi z tých rúk, lebo viem, že ony často nosia aj ruženec a modlitbovú knihu. Je u nás veselo, ale zato máme všetci akúsi slávnostnú náladu. V hostinci by mi bolo prišlo zle; v ten deň, keď som dostal najsvätejšieho hosta, Ducha Svätého, ktorý veje cez celé tisíročia, v ten deň by som si mal sadnúť v hostinci, kde sa toľko hriechov pácha, kde mužovia zaháľajú, miesto aby boli doma v krúžku svojich rodín, kde mnoho pijú bez potreby a púšťajú cez hltan majetky svojich najmilších, kde sa toľko sprostých a hriešnych kúskov vyvádza? Nie, nie; v sedliackej izbietke, v blízkosti

Božieho kútika je to predsa len celkom ináč; tu sa Duch Svätý nemusí schovávať a tých ľudí, ktorí tam sedia, vídať často sedieť a kľačať aj v kostole. Takto sme jedli a zabávali sa. Na koniec prišla ešte dobrá káva, a Rézina šla baliť. Čo sa nezjedlo, napchalo sa do veľkého vrečka. Aj domáci musia voľačo ochutnať. „Teda, Boh Ťa opatruj, birmovný otče!“ a podávam mu ruku. Bože, akú ruku má! Čo budem môcť ja vykonať pre Ducha Svätého so svojou malou ručičkou? Všetci ma odpre-vádzajú až po dvere, a potom sa kráča ve-selo domov, dolu širokou lúkou, medzi ja-sennými poľami. Ovečky sa pasú pokojne. Hľadia na mňa s údivom. Hej, ja som už obirmovaný, nesmiem už byť bojazlivou ovečkou svojho dobrého pastiera. Les ma obkľučuje. Zajaček so strachom vybehne z úkrytu. Neboj sa, mám Ducha Svätého, a taký nerobí zvieratám nič zlého. Slnko sa závistlivo pozerá na mňa a medzi stro-mami a krovím vrhá na mňa dráždiace lú-če; kapraď tvorí špalier pozdĺž cesty. Som doma. To sa teraz rozpráva a popisuje. Na stole sú posledné lesné kvetiny, zimo-zelom popretkávané, otec a matka majú ich

tak radi. „Teraz si obirmovaný“, vraví otec, „a to znamená, že si musíš dať pozor, aby si nevyhnal Ducha Svätého zo svojho srdca. Buď zimozelom!“ Taký bol deň mojej birmovky; ešte aj dnes si myslím s radosťou naň. To bol ozaj slávny a požehnaný deň.

S Bohom, milý birmovanec!

Chcem ti na koniec rozprávať ešte o istom biskupovi, ktorý bol osvietený Duchom Svätým, a o malom dieťati, na ktoré Duch Svätý soslal mnoho svojich milostivých lúčov.

Pozri si obraz na 115. strane. Čo umelec nakreslil, stalo sa skutočne vo francúzskej dedinke Nanterre (dve hodiny od Paríža.)

Okolo r. 429 po Kristovom narodení cestovali dvaja biskupi, svätý Germánus a svätý Lupus do Anglicka. Istého večera prišli do Nanterre. Ľudia sa dozvedeli, že prišli do dediny biskupi a preto hneď ráno sa sbehli všetci, veľkí a malí, aby ich videli a obsiahli od nich požehnanie. Biskupi sa tešili nábožnému ľudu. Milo sa sho-

*Biskup Germánus spozná v malej Ge-
novévke budúcu veľkú sväticu*

várali ako so starými tak aj s deťmi. Oči svätého biskupa sa zrazu uprely na malé sedemročné dieťa. Spýtal sa ho na meno, volala sa Genovéva, a na meno rodičov, ktorí boli tiež prítomní (na obraze na ľavom boku dieťaťa). Biskup, Duchom Svätým osvietený, vravel k nim: „Blahoželám vám k tomuto pobožnému dieťaťu. Vychovajte ho pre Boha! On ho vyvolil k svätosti a k spaseniu mnohých ľudí. Ono je rannou zorou, ktorá sa premení v svietiacie a oživujúce slnko.“ Svoje žehnajúce ruky položil na hlavu dieťaťa a muselo mu sľúbiť, že bude vždy sväte žiť. Svätý biskup mal úplne pravdu. Z malej Genovévy sa stala veľká svätica.

Sľub, ktorý dala Genovéva svätému biskupovi, zachovávala hneď od prvého dňa. Spomenula si naň pri každej príležitosti. Raz vo sviatok chcela ísť matka sama do kostola a Genovévu chcela nechať doma. Dieťa začalo usedave plakať a hovorilo: „Mamička, ja som biskupovi prisľúbila, že budem žiť sväte a preto musím ísť do kostola.“ Matka sa nahnevala a udrela Genovévu po tvári, ale v tej istej chvíli oslepla. Genovéva sa veľmi zarmútila a mnoho

plakávala preto. Po dlhšej dobe riekla matka Genovéve: „Vezmi si džbán a dones mi vody zo studne!“ Genovéva bežala k studni, ale aj tam začala plakať. Slzy jej padaly do studne. Načrela vody. Po návrate matka riekla dcére, aby urobila znak kríža nad vodou. Genovéva požehnala vodu. Matka si umyla oči v tej vode a zrak sa jej hneď navrátil. Aká šťastná bola teraz Genovéva!

Keď mala Genovéva 15 rokov, šla do Paríža a tam vstúpila do rehole panniien, ktoré sa Bohu zasvätily. Istého dňa rozchýrilo sa po celom meste, že obávaný hunnský kráľ Attila tiahne svojím vojskom proti Parížu. Veľký strach opanoval každého. „Kde Hunnovia položia svoju nohu, tam už tráva nenarastie“, hovorievalo sa v tom čase. Len Genovéva sa nebála. Modli-la, pôstila sa, činila pokánie a prisľúbila mimoriadnu pomoc Božiu, keď všetci obyvatelia mesta budú nasledovať jej príklad. Celé mesto sa začalo modliť a pôstiť. Božia pomoc nedala dlho čakať na seba. Attila prešiel popri Paríži, bez toho, že by ho bol obliehal. „Svätica nás zachránila“, hovorilo sa všeobecne po celom meste.

Ó niečo neskoršie zastihlo mesto nové nešťastie, veľký hlad. Opäť Genovéva zachránila mesto. Chodila z dediny do dediny, z mesta do mesta a takto nasbierala toľko potravín, že hlad bol úplne zahnaný. Ľudia si ju ctili ako sväticu, a po jej smrti vyvolili si ju za patrónku Paríža.

Keď ju žehnal biskup Germánus, bola rannou zorou. Ale ranná zora sa zmenila v slnko. Lúče požehnaní, svetla a útechy vychádzaly z Genovévy. Stala sa sväticou.

Drahí birmovanec! Birmovanka! Veríš, že si aj ty takouto rannou zorou, ktorá sa jednúc premení v slnko? Môžeš dúfať, že sa táto premena začne dňom birmovky? Keď si budeš klásť tieto dve otázky denne cez prípravu na birmovku, tak som presvedčený, že sa aspoň jeden lúč zaskveje v tej chvíľke, keď bude pred tebou stáť biskup, aby svoju ruku položil na teba, pomazal ťa a požehnal. Ó, to by bola svätá, požehnaná birmovka!

Keď to chceš úprimne, a keď ostaneš verným(ou) prísaha, ktorú složíš v deň birmovky do posvätných rúk biskupa, prísaha, že sa budeš skvieť vždy väčším leskom ctností, vtedy bude aj deň tvojej smrti svätým a požehnaným dňom.

Keď ti milé slnko zasvieti posledný raz tu na zemi, anjeli si budú šepkať: „Dieťa, čo bolo slnkom na zemi, umiera a vchádza do svetla večnosti. Slnkom bolo od birmovky.“ „Od birmovky“, budú opakovať diabli s preklínaním.

*

Ježiš raz povedal, že každý hriech môže byť odpustený, ale hriech proti Duchu Svätému sa nemôže odpustiť ani na tomto, ani na druhom svete. Tento hriech spácha každý, kto tvrdšie nechce veriť, čo Boh zjavil, kto sa vo veciach viery odvráti od milosti Ducha Svätého a jeho osvietení. Boh ťa uchovaj od tejto strašnej veci!

Na koniec ti rozpoviem ešte jednu skutočnú udalosť.

Jedného dňa šiel istý maliar ulicami svojho mesta. Takto idúc zočil tak krásneho chlapca, že s údivom hľadel na jeho anjelskú tvár. „Túto tvár by som rád namaľoval a dal si ju do svojho atelieru“, (dielňa umelcová) hovoril v sebe maliar. „Synčok, chcel by si ísť so mnou do mojej izby a tam sa dať namaľovať?“ Chlapec šiel a veľmi sa potešil obrazom, vzorkám a iným zvláštnym veciam, ktoré videl v umelcovej dielni a ešte viac sa divil, keď videl, že sa druhý chlapec, druhé jeho ja, díva na neho z umelcovho plátna. Umelec hľadel na milú, nevinnú tvár s veľkou záľubou. Keď ho niekdy trápily starosti a bieda, obrátil svoje oči k milému obrazu na stene, a krásny, dôveryplný pohľad malého chlapca upokojil jeho srdce a učinil ho znovu šťastlivým. Mnohí navštevovatelia jeho dielne chceli si odkúpiť milý obraz — ale maliar, hoci bol chudobný a často trpel nedostatkom peňazí, nechcel sa odlúčiť od svojho milého anjelička, ako volal ten obraz.

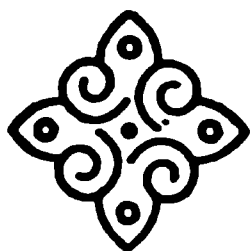
Po mnohých rokoch videl na ulici ten istý maliar mladého človeka, ktorý mal tak zločinský, spustlý a diabolský výraz tváři, že mimovoľne postál a zahľadel sa na mladíka. Aký to pohľad! Rád by som si namaľoval túto tvár a zavesil ju k anjelskému chlapčekomu, hovoril umelec v sebe. Mladý človek požiadal umelca o almužnu, lebo bol žobrákom a povaľačom. „Podďte so mnou do dielne a dajte sa odmaľovať; zaplatím vám zato.“ Mladík šiel a sedel, kým maliar dokončil obraz. Po zhotovení obrazu dostal plácu a už sa mal na odchod. V tom zazrel obraz malého chlapca. Pozrel si ho dôkladnejšie, zblednul a slzy mu vyhrkly z očí. „Čo je vám?“ pýtal sa ho maliar. Trvalo to hodnú chvíľu, kým mohol mladík niečo prehovoriť. Hlasne vzlykal a bol akoby celkom bez seba. Konečne ukázal na obraz a začal trhavo hovoriť; slová zdaly sa vychádzať z hĺbky jeho srdca: „Pred dvadsiatimi rokmi ste ma prosili, aby som prišiel k vám; odmaľovali ste ma; a táto anjelská tvár je mojím vtedajším obrazom! Teraz však vidíte ma pred sebou ako ztrateného človeka, tak spustlé-

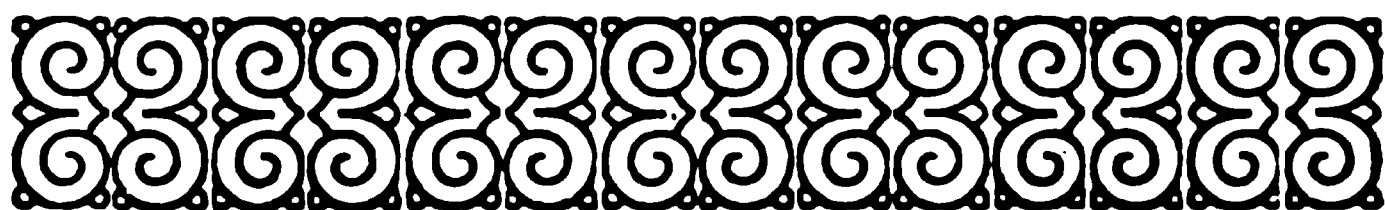
ho, tak odstrašujúceho, že sa všetci čistí a dobrí ľudia s hnusom odvracajú odo mňa.“

Maliar žasnul nad týmto a sotva veril svojim smyslom. „Vysvetlite mi predsa“, riekol mu, „ako sa mohla stať táto premena?“ Nešťastník mu rozpovedal celý svoj hriešny život, že ako jediného a pri tom krásneho chlapca rodičia veľmi rozmaznali a pokazili, že sa dostal medzi zlých kamarátov a nasledoval ich hriešny život, kým všetko nepremárnil. Práce bol neschopný, žobraf sa hanbil, preto začal kradnúť. Raz ho pri krádeži prichytili a bol vrhnutý do žalára. Každý zlý skutok ho odvtedy akosi nútil, aby vyvádzal ešte horšie veci. Opísané veci boli tak hrozné, že vylúdily slzy z očí maliarových. Pohnutý umelec zapríisahal mladého muža, aby zanechal svoj dosavádny zločinný život, a ponúknul mu k tomu aj svoju pomoc. Ale, žiaľbohu, bolo už neskoro. Choroba, zapríčinená zlým životom, sklátila nešťastlivca a čoskoro zomrel bez toho, žeby sa bol polepšil. Maliar zavesil jeho obraz k chlapcovi a keď sa ho návštevníci niekedy pýtali, prečo visí taký odporný obraz pri takom krásnom, odpovedal váž-

ne: „Anjela delí od diabla len dvadsať rokov hriechu!“

Ty môj milý pomazaný birmovane! Milá pomazaná birmovanka! Duch Svätý je tým najväčším umelcom. On vytvorí v tvojej duši, keď príde k tebe pri birmovke, čarokrásny, milostivý obraz. Akýže bude tento obraz po jednom roku? po mnohých rokoch? Bude aj s tebou tak, ako s tým dieťaťom, o ktorom som ti práve rozprával? Strašné mi je aj myslieť na to, radšej odložím pero a položím si v duchu svoje ruky na tvoju hlavu a požehnávam ťa. Idem sa za teba pomodliť.

Modlitba k Duchu Svätému

za obnovenie birmovnej milosti.

Duchu Svätý Bože! Sostúp na mňa, a daj mi dar **múdrosti**, aby som pohrdal(a) všetkými zemskými a pomínutelnými vecmi a veľmi si vážil(a) nebeských a večných.

Duchu Svätý Bože! Sostúp na mňa, a daj mi dar **rozumu**, aby som správne rozumel(a) pravdám svätej viery, hlboko vniknul(a) do ich smyslu a nikdy nepochyboval(a) o učení viery, hoci mu aj nerozumíem.

Duchu Svätý Bože! Sostúp na mňa a daj mi dar **rady**, aby som dobre volil(a), keď som bezradný(á)!

Duchu Svätý Bože! Sostúp na mňa a daj mi dar **sily**, aby som svoju vieru statočne vyznával(a), pre ňu trpel(a) a podľa nej žil(a) a aby som sa odovzdal(a) do Božej vôle, keď ma stihne utrpenie!

Duchu Svätý Bože! Sostúp na mňa a daj mi dar **vedy**, aby som sa rád(a) zaoberal(a) pravdami svätej viery, vždy dokonalejšie ich poznával(a) a viac miloval(a), aby som sa o nich vždy hlbšie presvedčil(a) a aj iným o kráse viery mnoho rozprával(a).

Duchu Svätý Bože! Sostúp na mňa a daj mi dar **pobožnosti**, aby som Boha, najlepšieho Otca, detinský miloval(a), mal(a) k nemu úprimnú dôveru, rád(a) sa s ním v modlitbe shováral(a) a jeho svätú vôľu svedomite plnil(a)!

Duchu Svätý Bože! Sostúp na mňa a daj mi dar **bázne Božej**, aby som zo strachu pred Bohom a jeho prísny súdom, ale aj z lásky k nemu, nikdy ťažkého hriechu sa nedopustil(a)!

Maria, ty nevesta Ducha Svätého!
Pomáhaj mi, aby som vždy viac a
viac ctí(a) a miloval(a) Boha Ducha
Svätého. Amen.

